

FREEDOM

แบบทาชินเสรีภาพโดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
สำหรับนักกิจกรรมและสมาชิกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
ปีที่ 2 ฉบับที่ 1/2554

AMNESTY
INTERNATIONAL
THAILAND

ผู้ทักท้วงมีเสียง
สำคัญ

ความรุนแรงต่อผู้หญิง เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน

ความรุนแรงต่อผู้หญิงได้ถูกระบุให้เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรงอย่าง
เจาะจง เนื่องจากมีการกีดกันละเมิดสิทธิอื่นๆด้วยในเวลาเดียวกัน

หลักการของการไม่เลือกปฏิบัติและความเท่าเทียมกันที่มาก่อนกฎหมาย เป็นข้อกำหนดพื้นฐานของสนธิสัญญาสิทธิมนุษยชนต่างๆฉบับ สนธิสัญญาจำนวนมากได้เน้นอย่างชัดเจนเพิ่มเติมว่าสิทธิสตรีควรจะถูกยึดถือในขอบเขตเดียวกับสิทธิของผู้ชาย อย่างไรก็ตาม กิติ สนธิสัญญาเหล่านี้ไม่ได้กล่าวถึงความรุนแรงต่อผู้หญิงโดยตรง

คณะกรรมการว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรีในทุกรูปแบบได้ถือว่าการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงเป็นการเลือกปฏิบัติ ในข้อเสนอดังกล่าวข้อที่19 คณะกรรมการได้กล่าวว่า

“ความรุนแรงระหว่างเพศ ซึ่งทำลายหรือลดคุณค่าความมีนัยยะของผู้หญิงในการใช้สิทธิมนุษยชนและเสรีภาพโดยพื้นฐานภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศทั่วไปหรือภายใต้สนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชน เป็นการเลือกปฏิบัติภายในความหมายของข้อที่1 ของอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ สิทธิและเสรีภาพเหล่านี้ประกอบไปด้วย

- 1.) สิทธิที่จะมีชีวิตอยู่
- 2.) สิทธิที่จะไม่เป็นเหยื่อของการทรมานหรือการปฏิบัติลงโทษที่โหดเหี้ยม ไร้มนุษยธรรมหรือลดคุณค่า
- 3.) สิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองโดยเท่าเทียมตามมาตรฐานมนุษยธรรมในช่วงเวลาของสงคราม ทั้งระหว่างประเทศและภายในประเทศ
- 4.) สิทธิที่จะมีเสรีภาพและความมั่นคงของบุคคล
- 5.) สิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองอย่างเท่าเทียมภายใต้กฎหมาย
- 6.) สิทธิที่จะมีความเท่าเทียมภายในครอบครัว
- 7.) สิทธิที่จะเข้าถึงมาตรฐานสูงสุดของสุขภาพร่างกายและจิตใจ
- 8.) สิทธิที่จะได้รับเงื่อนไขการทำงานที่ยุติธรรมและอำนาจประโยชน์

ชื่อของ **FREEDOM** ฉบับนี้มาในเรื่องของ “สิทธิสตรี” เนื่องในวันสตรีสากล ซึ่งตรงกับวันที่ 8 มีนาคม ของทุกปี ที่มีขึ้นเพื่อรำลึกถึงการต่อสู้ของกลุ่มผู้ใช้แรงงานหญิงที่ถูกกดขี่และเลือกปฏิบัติ องค์การที่ทำงานด้านผู้หญิงหลายประเทศทั่วโลกได้มีการจัดกิจกรรมรณรงค์เคลื่อนไหวเพื่อให้มีการเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะปัญหาที่ผู้ใช้แรงงานได้รับผลกระทบตามสถานการณ์ของแต่ละประเทศ

เพราะว่า...เป็นผู้หญิง

โดย จ้อยส์ สติว่น

เพราะว่า... งานของผู้หญิงทำเท่าไรก็ไม่เคยหมด และ ถูกค่าแรง หรือนำเบื้อ จำเจ ซ้ำซาก และ เราจะเป็นคนแรกที่ถูกไล่ออก และ รูปร่างหน้าตาสำคัญกว่าความสามารถ และ ถ้าเราถูกข่มขืน ก็เป็นความผิดของเรา และ ถ้าเราถูกทำร้ายร่างกาย ก็เพราะเราแสร้งเรื่องเอง และ ถ้าเราขึ้นเสียง เขาก็เป็นอีปากกรรไกร และ ถ้าเราชอบ เซ็กส์ เขาก็เป็นคนร่านวาคะ แต่ ถ้าเราไม่สน ก็กลายเป็นคนทิ้งกัก ตายด้าน และ ถ้าเรารักผู้หญิงด้วยกัน ก็เพราะหา “ชายแท้” ไม่ได้ และ เมื่อเราถามหมอมามากไปหน่อย เขาก็เป็นพวกประสาท ซอกแซก จุกจิก และ ถ้าเราอยากให้มีศูนย์เลี้ยงเด็กในชุมชน เขาก็กลายเป็นคนเห็นแก่ตัว และ เมื่อเราลุกขึ้นเรียกร้องสิทธิ ก็เป็นคนก้าวร้าวรุนแรง “ไม่เป็นผู้หญิง” แต่ พอเราไม่ต่อสู้ ก็กลายเป็นพวกอ่อนแอเหมือนเดิม และ เมื่อเราอยากแต่งงาน ก็หาว่าเราจับผู้ชาย แต่ พอเราไม่ยอมแต่งงาน ก็หาว่าเรา “ฝังธรรมชาติ” และ เพราะเราคิดหาวิธีคุมกำเนิดที่ยังไม่ได้ ขณะที่คิดให้ผู้ชายได้ไปเดินบนโลกพระจันทร์ และ เมื่อถึงเวลาที่เราหมดทางแก้ไข ตัดสินใจไม่ยก “ท้อง” กลับต้องตกเป็นจำเลยรับโทษผิด เพราะคิดทำแท้ง และ...เรื่องนั้น เรื่องนี้ และด้วยเหตุผลอีกมากมายหลายประการ เราจึงมาร่วมกับขบวนการสิทธิสตรี

“แบกกาเซ็นเสรีภาพของคุณ” กรุณาแจ้งให้เราทราบ หากคุณชอบ “FREEDOM”

- >> คุณแบ่งปันข้อมูลให้คนอื่น?
- >> คุณต้องการเห็นประเด็นอะไรใน FREEDOM ฉบับต่อไป?
- >> คุณมีภาพหรือบทความที่ต้องการแบ่งปันให้สมาชิกคนอื่นๆ?
- >> และสุดท้าย, อย่าลืมเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเราที่ www.amnesty.or.th และเฟซบุ๊กที่ www.facebook.com/Amnesty Thailand

ส่งทุกความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของคุณไปที่ : FREEDOM

ผู้ประสานงานฝ่ายพัฒนาสมาชิกและเครือข่าย
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
90/24 ซอยลาดพร้าว 1, ถนนลาดพร้าว,
แขวงจอมพล เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
หรือส่งอีเมลที่
membership@amnesty.or.th

FREEDOM

- บรรณาธิการอำนวยการ :**
ปริญญา บุญฤทธิฤกษ์กุล
- บรรณาธิการ :**
สินีนญา เบื้องหนู
- กองบรรณาธิการ :**
ศิรดา เขมานิฎฐาโก, Melanie Kuhn, สุธาสี วรรณศิริ, ตฤณ ชุมทรัพย์
- ผู้แปล :**
ศิรดา เขมานิฎฐาโก, พนิชญา มาศรีจรัสศรี
- พิสูจน์อักษร :**
พทามาส คำจำ
- ศิลปิน :**
โซยา โคตรสกี

FREEDOM แบกกาเซ็นเสรีภาพโดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
สำหรับนิกรณรงค์และสมาชิกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
90/24ซอยลาดพร้าว1, ถนนลาดพร้าว, แขวงจอมพลเขตจตุจักร
กรุงเทพฯ 10900
โทรศัพท์: 02 513 8745, 513 8754 โทรสาร: 0 2 939 2534
อีเมล: info@amnesty.or.th เว็บไซต์: www.amnesty.or.th
เฟซบุ๊ก: www.facebook.com/amnestythailand

CONTENTS

HUMAN RIGHTS TALK

- > พูดคุยเรื่องสิทธิกับผู้หญิงเก่ง : ประทับจิต นิล-โพจิตร และ จิตรา คุมเดช (หญิง Try Arm)
- > มุมมองเรื่องสิทธิสตรีของ พศ.สรวิศ ชัยนาม
- > ความยากลำบากของคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว: สถานการณ์ในเยอรมนี

WIRE Says

- > เสี่ยงจากหญิงพวุกละเมิดทางเพศในนิคารากัว
- > จะให้(ผู้หญิง)แต่งตัวอย่างไร?

FUNTAINMENT

- > คัพเค้กสิทธิ
- > หอนอนหนึ่งลื้อ

I AMNESTY CORNER

- > สรุปกิจกรรม Burmaspective: ปรากฏการณ์ ณ ดินแดนด้านตะวันตก
- > อีกก้าวที่สำเร็จของโครงการ “จดหมายรัก(ษ์)สิทธิ”
- > MEMBERSHIP CORNER: การประชุมสามัญประจำปี 2554

SHOP SHARE CHANGE

- > ทางออกขึ้นในปราศจากน้ำตา แรงงานจาก Try Arm

SNAPSHOTS

- > เก็บตกกิจกรรม เดือนมกราคม – มีนาคม 2554

INSIDE THIS
FREEDOM
The magazine from Amnesty International Thailand

สารจากผู้อำนวยความสะดวกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย

ปรัชญา บุณฤกษ์ฤทัยกุล

ผู้อำนวยความสะดวกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย

ตลอดระยะเวลากว่า 40 ปีที่ประเทศไทย ได้เริ่มมีองค์กรพัฒนาเอกชนด้านสิทธิมนุษยชน ที่ทำงานอย่างจริงจังเกิดขึ้น มีการพูดถึงปัญหา การละเมิดสิทธิมนุษยชนในหลากหลายรูปแบบ มีพัฒนาการด้านการให้ความคุ้มครอง และการช่วยเหลือผู้ถูกละเมิดสิทธิอย่างเด่นชัด จนถึงปัจจุบันเรามีองค์กรด้านสิทธิมนุษยชนจำนวนมาก มีผู้ร่วมอุดมการณ์ในการปกป้องคุ้มครอง สิทธิมนุษยชน และผู้สนับสนุนจำนวนมากมา กระจายอยู่ทั่วทุกภูมิภาคของประเทศ มีสื่อมวลชน และนักวิชาการที่เคลื่อนไหวและนำเสนอข้อมูล อย่างเป็นระบบในประเด็นสิทธิมนุษยชน ผ่าน ทางสื่อแขนงต่างๆ นับไม่ถ้วน แต่ดูเหมือนว่า ปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนยังคงไม่หมดไป จากสังคมไทย หากแต่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น ทั้ง ในแง่ปริมาณและความรุนแรงของปัญหา จนเสมือนยากที่จะแก้ไขให้หมดได้ในยุคสมัย ของพวกเรา

ปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนนั้น มิได้หมายความว่า การกระทำรุนแรงต่อกันเท่านั้น แต่รวมไปถึงการปิดกั้นโอกาสและการเลือก ปฏิบัติ เช่นการเหยียดผิว การแบ่งแยกเชื้อชาติ การแบ่งชนชั้นของคนในสังคมอีกด้วย ซึ่งสิ่ง เหล่านี้ได้สะท้อนออกมาจากคนส่วนใหญ่ของ สังคม เช่นคดีที่จำเลยเป็นบุคคลที่มีความร่ำรวย หรือมีนามสกุลที่มีชื่อเสียงนั้น ผู้กระทำผิดมัก จะลอยนวลเสมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ถ้าหาก จำเลยนั้นเป็นคนธรรมดาฐานะยากจนกลับถูก ตั้งข้อหาอย่างรุนแรง ซึ่งคนในสังคมไทยส่วนใหญ่รับรู้ข้อมูลความจริงเชิงประจักษ์เหล่านี้เป็น อย่างดี

หรือแม้แต่ในหน่วยราชการเช่นกระทรวง ต่างๆ นั้นถ้าหัวหน้าฝ่ายต่างๆ จบจากสถาบัน ใดก็มักจะเอื้อประโยชน์ในการเลื่อนขั้น เลื่อน ตำแหน่งให้กับลูกน้องที่จบจากสถาบันเดียวกัน ก่อนคนอื่น โดยละเลยการพิจารณาจากความ สามารถหรือวิสัยทัศน์ สิ่งเหล่านี้ถือเป็นการเลือก ปฏิบัติซึ่งขัดต่อหลักการสิทธิมนุษยชน ถือเป็น ความจริงเชิงประจักษ์อีกตัวอย่างหนึ่งที่สังคม ไทยรับรู้มานานแสนนาน

ในขณะที่การกีดกันด้านเพศ การแบ่งแยก หญิง ชาย ในสังคมไทยนั้น ถือได้ว่าเป็นการละเมิด สิทธิมนุษยชนรูปแบบหนึ่งเช่นกัน โดยทัศนคติของ ผู้คนในสังคมยังถือว่าชายเป็นใหญ่ ผู้ชายเปรียบ เสมือนช้างเท้าหน้า ในขณะที่ผู้หญิงเป็นเพียงช้าง เท้าหลัง ที่ต้องคอยเดินตาม ทำให้ผู้หญิงไทยส่วน ใหญ่ไม่มีสิทธิ ไม่มีเสียงในการแสดงความคิดเห็น ผู้หญิงต้องยอมรับสภาพของการเป็นเพียงผู้ตาม เท่านั้น สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้เกิดการเลือกปฏิบัติต่อ ผู้หญิง ไม่ว่าจะเป็นการคัดเลือกคนเข้าทำงานใน ตำแหน่งที่สำคัญต่างๆ มักจะให้โอกาสผู้ชายมากกว่า ผู้หญิง รวมถึงค่าตอบแทนในการทำงานที่ผู้หญิง มักจะได้รับน้อยกว่าผู้ชาย ทั้งๆ ที่ทำงานลักษณะ เดียวกัน เป็นต้น เหล่านี้คือตัวอย่างที่เด่นชัดว่าสังคม ไทยยังคงมีความไม่เท่าเทียมระหว่างหญิงชาย

ถึงแม้ว่าในปัจจุบันจะมีกฎหมายที่คุ้มครอง ผู้หญิงอยู่มากมาย แต่ผู้หญิงในสังคมไทยยังคงถูก ละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างรุนแรงอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ไม่ว่าจะ เป็นเหยื่อของอุตสาหกรรมการค้ามนุษย์ การถูกบังคับใช้แรงงานอย่าง อยู่ติตรกรรม การถูก กระทำทารุณ เอารัดเอาเปรียบ ทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจจากบุคคลในครอบครัว หรือคนในสังคม พวกเขาต่างตกอยู่ในสภาวะจำยอมอย่างมีอาชญากรรม เลี่ยงได้ ปัญหาเหล่านี้ล้วนแต่เป็นปัญหาที่สะท้อน ถึงรากฐานค่านิยมและทัศนคติของสังคมไทยยุค ปัจจุบันซึ่งไม่แตกต่างกับสังคมไทยในอดีตที่ผ่านมา คงไม่มีหนทางใดที่จะดีไปกว่าการปลูกจิตสำนึก ให้ผู้คนในสังคมได้เคารพและตระหนักถึงความ สำคัญของสิทธิมนุษยชน

การเรียกร้องในประเด็น “สิทธิสตรี” ที่ ดำเนินมาตลอดหลายปี อาจทำให้สังคมไทยรู้สึก ว่าผู้หญิงต้องการเป็นใหญ่เหนือผู้ชาย แต่แท้จริง แล้วมิได้เป็นเช่นนั้น เพียงแต่ต้องการความเสมอ ภาคทางสังคมที่นานาอารยประเทศ และผู้ที่มี จิตใจเป็นธรรมได้ปฏิบัติอย่างจริงจัง ด้วยการให้ ความเคารพในศักดิ์ศรีและคุณค่าแห่งความเป็น มนุษย์ที่เท่าเทียมกันในทุกคน เพราะมนุษย์ทุก คนต่างมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกันในความเป็นมนุษย์ ดังที่ปัญญาสากล่าวด้วยสิทธิมนุษยชนในข้อที่ 1 ซึ่งระบุไว้ว่า “เราทุกคนเกิดมามีอิสระเสรี มีศักดิ์ศรี และสิทธิที่เสมอภาคกัน

I am she....
By Samhain Whitefox

I am she
who cares for her children.
I am she
who loves unconditionally.
I am she
who will defend her family.
I am she
who does not fear death.
I am she
who leads with confidence.
I am she
who follows with loyalty.
I am she
who courageously stands up.
I am she
who perseveres against all odds.
I am my own person.
I am Woman.

สิทธิ(ที่ต่อสู้โดย)ผู้หญิง ความยุติธรรม และ ความเท่าเทียม

เรื่อง : ศิรดา เขมาบุญญาโก อาสาสมัคร แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
ภาพประกอบ : ประทับจิต นิลไพจิตร

เรามาทำความรู้จักกับผู้หญิงเก่งสองคน ซึ่งต่างก็เป็นที่รู้จักในสังคมเป็นอย่างดี แม้ทั้งสองจะไม่ได้เป็นนักสิทธิสตรี แต่การต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนของทั้งคู่ ทำให้เราสามารถตระหนักถึงบทบาทของผู้หญิงที่เรียกร้องความถูกต้องให้เกิดขึ้นในสังคม

เริ่มด้วย **ແ່ນ** ประทับจิต นิลไพจิตร บุตรสาวของนายสมชาย นิลไพจิตรซึ่งหายสาบสูญไป และขณะนี้คดีความก็ยังไม่คืบหน้า ด้วยความอยุติธรรมที่เธอได้ประสบ ทำให้เธอเข้ามาทำงานเพื่อจุดประเด็นเรื่องคนถูกบังคับให้หายสาบสูญ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นเรื่องใหม่ แต่ความจริงเป็นเรื่องราวที่มีมานานในประเทศไทย

ในตอนนี้อยู่ที่ **ແ່ນ** ทำงานอยู่ที่มูลนิธิยุติธรรมเพื่อสันติภาพ (ก่อนหน้านี้เป็นคณะกรรมการยุติธรรมเพื่อสันติภาพ) นอกจากนี้ ก็ยังเป็นพี่แทนของสมาพันธ์คนหายแห่งเอเชีย หรือ Asian Federation on against Enforced Disappearances (AFAD) พร้อมๆไปกับการศึกษาในระดับปริญญาเอกที่คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย งานทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการบังคับให้คนสูญหาย (Enforced Disappearances) ที่ ไม่ใช่เป็นเพียงแค่พลัสหนึ่งของความอยุติธรรม แต่เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรง

การทำงานของมูลนิธิยุติธรรมเพื่อสันติภาพ ในตอนนี้เป็นอย่างไรบ้าง

ตอนแรกมูลนิธิยุติธรรมเพื่อสันติภาพได้ตั้งขึ้นหลังจากการที่เอ็นจีโอหลายๆคนได้เข้าร่วมสังเกตการณ์คดีการหายสาบสูญของนายสมชาย และตั้งมูลนิธิขึ้นขึ้นเพื่อสืบพยานหลักฐานของคุณสมชายในเรื่องความยืดหยุ่นในกระบวนการยุติธรรม และก่อนหน้านี้ที่คุณสมชายจะหายไป เขาได้พูดถึงกรณีที่มีบุคคลหายสาบสูญจำนวนหนึ่งในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ดังนั้นงานของมูลนิธิจึงเริ่มจากภาคใต้ แต่ต่อมาเราได้รับเรื่องร้องเรียนจากภาคอื่นๆของประเทศไทยด้วย อย่างกรณีคุณกมล เหล่าสภาพพรหมที่จังหวัดขอนแก่น ซึ่งหายสาบสูญไปในวันที่เขาเข้าไปขอความคุ้มครองจากตำรวจหลังจากที่เขาร้องเรียนเรื่องคอร์ปชั่นในพื้นที่ เชื่อได้ว่าเขาหายไปขณะที่อยู่ในสถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านไผ่ กรณีนี้เราได้ส่งเป็นคดีพิเศษทั้งใน คีเอสไอ และที่คณะทำงานด้านปัญหาการบังคับบุคคลสูญหายของสหประชาชาติ จากนั้นคุณอังคณา นิลไพจิตร ประธานมูลนิธิได้ทำงานร่วมกับกระทรวงยุติธรรมทำรายงานสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองของประเทศไทย

(ICCPR Report) และเดินทางไปทำอำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่เพื่อหาข้อมูลเรื่องสิทธิมนุษยชนด้านสัญชาติ จึงได้มีโอกาสพบกับประธานสมาคมลาหู่เพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต เขามาเล่าว่ามีกรณีคนหายในหมู่บ้านในช่วงสงครามยาเสพติด และยังมีกรณีสังหารและซ้อมทรมานจำนวนมาก ดังนั้นการทำงานของเราก็จึงขยายออกไปมากขึ้นในหลายๆภาคของประเทศไทย นอกจากนี้เรายังร่วมกับกลุ่มญาติพฤษภาทมิฬ ที่ร้องเรียนเรื่องบุคคลสูญหายอยู่แล้ว และประสานกับกลุ่มคนที่ทำงานเรื่องการซ้อมทรมานคดียาเสพติดในจังหวัดกาฬสินธุ์ซึ่งพบกรณีคนหายด้วย เราขยายงานได้เพราะเรื่องนี้ก็จะถูกทำให้เป็นประเด็นในสังคมไทย

แนวความคิดการบังคับให้บุคคลสูญหายใน สังคมไทยมีปัญหาอะไรบ้าง

ส่วนใหญ่คนไทยจะเข้าใจคำว่าหายในลักษณะของ การหายโดยสมัครใจ ออกจากบ้าน แล้วหายไป หรือการหายที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์เท่านั้น แต่งานที่เรากำลังทำอยู่คือการหายโดยไม่สมัครใจ และผู้กระทำเป็นหรือต้องสงสัย

ว่าเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ไม่ว่าจะเป็นตำรวจ ทหาร หรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ในกรณีนี้ในแง่ของมุมมองของคนไทยดูเป็นเรื่องใหม่ แต่จริงๆแล้วหลังจากที่ทางมูลนิธิได้เริ่มทำงานวิจัยเรื่องบุคคลสูญหาย เราพบข้อมูลเบื้องต้นว่า เรื่องนี้เกิดขึ้นมานานตั้งแต่สมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ที่ปราบปรามคอมมิวนิสต์ รัฐบาลไทย ผู้นำไทย หรือกลุ่มอำนาจต่างๆ มักจะใช้วิธีทำให้บุคคลสูญหาย ซึ่งเป็นวิธีการจำกัดศัตรูทางการเมืองที่ปราศจากหลักฐานใดๆ มันทำให้วิธีนี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในสังคมไทย เราจึงคาดหวังให้กรณีนายสมชายเป็นตัวอย่าง ผลักดันให้ประเทศไทยมีมาตรการปกป้องไม่ให้บุคคลถูกบังคับสูญหาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องมีการเอาผิดหรือลงโทษผู้กระทำผิดที่เป็นเจ้าหน้าที่รัฐระดับสูง ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่ยอมรับว่าการทำให้คนสูญหายเป็นความผิดทางอาญา อย่างมากสุดในคดีที่นายสมชาย จำเลยก็ได้รับข้อกล่าวหา "ลักพาตัว" ทั้งๆที่ในต่างประเทศนี้ เขาถือว่าความผิดเป็นขั้นรุนแรงมากถึงขั้นเป็นอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ (crime against humanity) พอกับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (genocide)

ผู้หญิงที่ต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนอย่างนี้ในประเทศไทย คิดว่ามีข้อจำกัดหรือไม่

บอกตรงๆว่าตอนนั้นมองไม่เห็นข้อจำกัดสำหรับผู้หญิงในการที่จะพัฒนาศักยภาพตัวเองไปได้ อย่างกลุ่มคนไทยพลัดถิ่น ทั้งแกนนำและผู้ที่เป็นขบวนการจากระนองมากกรุงเทพฯ ส่วนมากก็เป็นผู้หญิงทั้งนั้น แม้ว่าจะไม่มีบัตรประชาชนแต่ทุกคนก็มีความกล้าหาญ จากที่ได้เดินทางไปหลายๆประเทศ เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศไทยกับประเทศอื่นๆ โดยเฉพาะในเอเชีย นั่นก็ทำให้เห็นว่าผู้หญิงไทยมีข้อจำกัดแทบจะน้อยที่สุด แม้ว่าผู้หญิงจะอยู่ในชอกหลืบไหนของสังคม แต่ถ้าวันใดที่เขามีช่องทางเขาก็จะสามารถใช้โอกาสนั้นเต็มที่เหมือนกัน เพียงแต่ว่าสิ่งที่น่ากังวลที่สุดคือ ระบบทุนนิยมที่มันหิวหรือหิวซึ่งจะทำให้ผู้หญิงจำกัดศักยภาพของตัวเองไป

สถานการณ์ของผู้หญิงในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนนี้เป็นอย่างไรรบ้าง

ผู้หญิงในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เรียกว่าค่อนข้าง “มีสีสัน” มีหลากหลายบทบาทมาก ส่วนใหญ่คนจะมองว่าผู้หญิงท่ามกลางความรุนแรงในสามจังหวัดนี้เป็นเหยื่อ นำสงสารไปทุกคน แต่ในความเป็นจริง ก็มีผู้หญิงจำนวนหนึ่งที่ลุกขึ้นมาปกป้องสิทธิของตัวเอง เรียกร้องสันติภาพ หรือแม้บางคนก็เป็นผู้สนับสนุนการใช้ความรุนแรงเสียด้วยซ้ำ เพราะบางคนก็มีความเชื่อมีอุดมการณ์เกี่ยวกับมาตุภูมิ จึงไม่แปลกที่มีผู้หญิงจำนวนหนึ่งให้การสนับสนุนและภูมิใจกับสามีหรือลูกชายที่ขึ้นเขาหายไปเป็นเดือนๆ เพื่อทำตามอุดมการณ์ นั่นหมายความว่าผู้หญิงในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ส่วนหนึ่งก็เลือกแนวทางชีวิตของตัวเอง ในขณะที่อีกส่วนหนึ่งก็จำเป็นต้องปรับตัว อย่างผู้หญิงที่ทำงานด้วยกันส่วนมากเป็นกลุ่มที่สามีหายไป ซึ่งก่อนหน้านี้ทุกคนได้รับการดูแลอย่างดีจากสามี มีเพื่อนคู่คิด แต่ตอนนี้หลายคนก็รู้ตัวตัวเองว่าต้องปรับตัวอย่างมาก น้อยคนจะแต่งงานใหม่ ส่วนมากก็จะทำงานด้วยตนเอง อยู่กับลูกๆ อีกด้านหนึ่งการที่มีเหตุการณ์ความรุนแรงเข้ามากระทบในชีวิตก็ทำให้พวกเขาบางคนดูแลตัวเองได้มากขึ้น มีความคาดหวัง

เข้มแข็งมากขึ้น แต่สิ่งที่จำกัดศักยภาพอย่างมากก็คือความกลัว เพราะว่าคุณอยู่ในสถานการณ์ที่มีความเสี่ยงสูง และยังต้องรับมือกับปัญหาทางสังคมรอบด้านที่เป็นผลมาจากเหตุการณ์ความรุนแรง โดยสรุปก็คือ ผู้หญิงสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีหลากหลายรูปแบบ ไม่ได้เป็นเหยื่อที่ร้องไห้ เจ็บเฉย หรืออ่อนแออยู่ตลอดเวลา

สุดท้ายผู้หญิงกับสิทธิมนุษยชนเกี่ยวข้องกันอย่างไรบ้าง

ส่วนตัวไม่ได้มาจากสายสตรีนิยมนะ เพราะเห็นว่าของเหล่านี้ไม่มีทางสำคัญมากไปกว่าสิทธิมนุษยชน คือถ้าเรายึดหลักสิทธิมนุษยชนว่าเราควรเคารพกันในฐานะเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เรื่องความแตกต่างทางศาสนา ชาติพันธุ์ และรวมถึงเพศก็ไม่ต้องมีความจำเป็นต้องพูดถึงอีก แม้ว่าเป็นมุสลิมแต่ก็ไม่ต้องการถูกปฏิบัติในฐานะผู้หญิงที่ต้องมาปกป้องความเป็นมนุษย์คือการมีศักดิ์ศรี ที่เท่าเทียมกันซึ่งเป็นเรื่องสำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด หลายคนอาจเข้าใจว่าศาสนาอิสลามให้ความสนใจกับความแตกต่างระหว่างเพศ แต่จริงๆ แล้วหลักของศาสนาก็คือ ความเป็นชายหญิงตามหลังความเป็นมนุษย์ ทุกคนต่างก็อยู่ในฐานะบ่าวที่เสมอกันต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า เพียงแต่ปัญหาของผู้หญิงที่ถูกกดขี่ทุกวันนี้น่าจะมาจาก การที่เราเคารพกันในฐานะมนุษย์น้อยเกินไป แต่กลับมองลักษณะภายนอกที่แตกต่างกันทางเพศ ศาสนา ความคิดทางการเมือง ซึ่งทำให้เรามองไม่เห็นความเป็นมนุษย์ที่คนอื่น ๆ ก็มีเหมือนกัน

สิทธิ(ที่ต่อสู้โดย)

ผู้หญิง ความยุติธรรม และ ความเท่าเทียม

เรื่อง : ศิรดา เขมาภิฎฐาไก อาสาสมัคร แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
ภาพประกอบ : พิภพ อุณมอิทธิพงษ์ / Thailand Mirror

จากผู้หญิงที่ต่อสู้กับอำนาจมืดของรัฐและกระบวนการยุติธรรม เรามาทำความรู้จักกับผู้หญิงอีกคน ที่ลุกขึ้นนำร่องให้สังคมได้รับรู้ถึงการกดขี่แรงงานของนายจ้าง “หนึ่ง จิตรา คชเดช”

ปัจจุบัน “หนึ่ง” ทำงานประจำเป็นเจ้าหน้าที่และที่ปรึกษาของสหภาพแรงงานไทรอาร์ม ส่วนงานรองคือเป็นผู้ประสานงานและกระบอกเสียงให้กับกลุ่มคนงาน Try Arm ซึ่งล้วนเป็นอดีตพนักงานไทรอาร์มที่ถูกเลิกจ้างอย่างไม่เป็นธรรมตามวาทะที่ครึกโครมหลายปีที่ผ่านมา พวกเขาออกมาตั้งโรงงานของตัวเอง พลิตสินคำคุณภาพดี ราคาถูก และไม่ละเมิดแรงงาน ทุกคนก็นับพร้อมใจกัน “สู้” ตามสัญลักษณ์กำปั้น ของ Try Arm

จากประสบการณ์ในโรงงานเดิม มองเห็นสิทธิแรงงานที่ถูกละเมิดอย่างไรบ้าง

สิทธิแรงงานที่ถูกละเมิด ตอนที่อยู่ในโรงงานมีเยอะนะ มันดูเหมือนเรื่องเล็กๆ สำหรับสังคมภายนอก แต่สิ่งที่เผชิญอยู่ในโรงงานเป็นเรื่องใหญ่มาก เช่น พ่อแม่ลูก หรือว่าตัวเองไม่สบายก็ทำงานไม่ได้ หรือถ้าลาไปแล้วก็ไม่ได้ค่าจ้าง และปัญหาอีกอย่างก็คือเหมือนไม่ใช่การละเมิด แต่ความจริงมันคือการขูดรีดและเกิดขึ้นบ่อยมาก คือ บริษัทจะสร้างแรงจูงใจให้เร่งเป่าการผลิต คนงานก็จะทำงานหนักเพื่อเงินที่เพิ่มมากขึ้นเพียงนิดหน่อย แต่พอเขาทำโอทีโดยไม่ได้พัก มันนำไปสู่การเสื่อมโทรมของสุขภาพ คือมันเป็นการละเมิดที่ไม่ขัดเท่ากับค่าจ้างที่ได้น้อยหรือการกดขี่บังคับทำงาน แต่มันบั่นทอนคนงานโดยไม่รู้ตัว ส่วนเรื่องค่าแรง เริ่มจากที่เราเห็นว่าตอนกลางวัน มีคนงานไม่ยอมไปกินข้าว เพราะเขาไม่มีเงินพอ บางคนไม่มีเงินซื้อใจให้แม่ที่เสียชีวิต หรือ ไม่มีเงินที่จะพาลูกไปหาหมอ เราก็มานั่งตั้งคำถามว่า ค่าจ้างสองร้อยกว่าบาทมันพอกินจริงหรือ เมื่อคำนวณก็พบว่ามันไม่พอกินจริงๆ ไหนจะมีลูก มีพ่อแม่ ค่าเช่าบ้าน ค่าใช้จ่าย รวมถึงหนี้สินที่กู้เขามา คนงานไม่มีคุณภาพชีวิตที่ดีเลย เราจึงช่วยกันหาทางออก ซึ่งก็คือการรวมตัวกันเป็นสหภาพแรงงานเพื่อเรียกร้อง

อุปสรรคของการต่อสู้เพื่อสิทธิแรงงานในประเทศไทยมีอะไรบ้าง

มีอุปสรรคเยอะ โดยเฉพาะปัญหาเรื่องปากท้อง บางที่เราจัดกลุ่มอบรมให้การศึกษาคนงาน คนงาน ก็ห่วงเรื่องการทำโอที เพื่อให้มีเงินเพิ่มขึ้น ปัญหาที่สอง ก็คือกฎหมาย ซึ่งไม่ได้เอื้ออำนวยให้รวมกลุ่มอย่างแท้จริง ไม่ว่าจะเป็นพรรค.ถูกเงิน กฎอัยการศึก หรือพระราชบัญญัติความมั่นคง การที่จะยื่นข้อเรียกร้องโดยปกติของคนงานมันก็ทำไม่ได้ เพราะเมื่อรวมตัวเป็นสหภาพแรงงาน นายจ้างก็เลิกจ้าง แต่เวลาเลิกจ้างเขาก็ไม่ได้บอกว่าเป็นการปรับโครงสร้าง ทั้งที่เป้าหมายที่แท้จริงคือการทำลายสหภาพแรงงานลดอำนาจต่อรองของสหภาพมากกว่า

แสดงว่าจริงๆ แล้วสหภาพแรงงานในไทยแทบจะไม่มีประสิทธิภาพทำนองนั้นหรือ

การรวมกลุ่มสามารถทำได้ แต่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขการบั่นทอนศักยภาพในการมีอำนาจต่อรอง มีระบบไตรภาคีที่ประกอบด้วยฝ่ายนายจ้าง ฝ่ายรัฐ และฝ่ายคนงานที่ส่งคนเข้าไปเป็นตัวแทน ซึ่งมาจากการเลือกตั้งที่ไม่ใช้อัตราการก้าวหน้า แต่ให้ 1 สหภาพ 1 เสียง ไม่ว่าจะจะมีสมาชิก 3,000-4,000 10-20 คน ก็หนึ่งเสียง ทำให้สหภาพแรงงานไม่อาจรวมตัวกันเป็นขนาดใหญ่จะได้มีตัวแทนต่อรอง แต่เอาเข้าจริงพวกนี้ก็ได้มีประสิทธิภาพในการต่อรอง เพราะถูกกลไกของรัฐครอบงำ อย่างเช่นการปรับค่าจ้าง เราก็ต้องโหวตจากสามฝ่าย ซึ่งผลก็ได้อยู่แล้วเพราะนายจ้างหนึ่งเสียงบวกกับรัฐก็เป็นสองเสียง ลูกจ้างคืนมาเป็น กลางอีก ก็กลายเป็นสองเสียงครึ่ง

มองตัวเองในฐานะตัวแทนผู้หญิงที่ต่อสู้เรื่องสิทธิแรงงานอย่างไรบ้าง

ไม่ได้มองว่าตัวเองเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย แต่มองว่าเป็นตัวแทนของผู้ใช้แรงงานมากกว่า ไม่เคยเรียกร้องเรื่องผู้หญิงอย่างเดียว การถูกกดขี่ขูดรีด มันไม่ได้ถูกแบ่งแยกว่าเป็นหญิงชาย เพราะผู้หญิงที่อยู่นั้นนายทุน ก็กดขี่พวกเรา การต่อสู้ที่สำคัญที่สุดคือมันไม่ใช่เรื่องของหญิงชาย แต่เป็นเรื่องของคนงานกับนายทุนมากกว่า

ตอนนี้ผู้หญิงมีบทบาทในด้านสิทธิมนุษยชนมากขึ้น มีความเห็นอย่างไร

บทบาทของผู้หญิงอาจจะดูเปิดกว้างขึ้นก็ได้ แต่ถ้ามองในกรอบคิดของสังคมไทย ก็ยังพยายามกดผู้หญิงว่าเป็นข้างเท้าหลัง ต้องเป็นผ้าพับไว้ โดยส่วนตัวเชื่อว่ากรอบนี้ถูกวางโดยโครงสร้างของระบบทุนมากกว่าถูกวางโดยผู้ชาย เช่น การประณามหญิงมีชู้ เพราะอยากให้ผู้หญิงมีสามีเดียว รักษาชื่อเสียงตัวเองเพื่อผู้ชายจะได้รู้ว่าเราเป็นเจ้าของผู้หญิงคนนั้นๆ หรือสิทธิการทำแท้งและรักร่วมเพศก็เหมือนกัน ถ้าผู้หญิงทำแท้งหมด คนเป็นเกย์ กระเทยหมด และผู้หญิงไม่

ยอมท้อง ไม่ยอมแต่งงาน เป็นสาวทึนทึก ก็ไม่สามารถที่จะมีทายาท หรือมีแรงงานรุ่นใหม่มาให้ระบบทุน มันก็เลยพยายามประณามคนเหล่านี้ และกดผู้หญิงไว้ให้เดินตามระบบ และมีลูกให้ระบบทุนไว้ใช้เท่านั้นเอง และการมีลูกทำให้คนมีแรงจูงใจที่จะขยันทำงาน ไม่เช่นนั้นก็ไม่รู้ว่าจะทำเพื่อใคร ไปถามคนงานดูได้เลย ว่าคุณทำงานเพื่อใคร ก็เพื่อให้อนาคตลูก เพื่อให้พ่อแม่สุขสบาย หน้าที่ของระบบทุนก็ต้องสร้างแรงจูงใจ ถ้าไม่ใช่เรื่องลูก มันก็มีโฆษณากระตุ้นให้เราอยากมีรถอยากมีบ้าน

ส่วนมากผู้หญิงชนชั้นนำที่เรียกร้องสิทธิสตรีแทบจะไม่ได้ทำอะไรเพื่อทุกคนจริงๆใช่ไหม

ใช่ เราคิดว่าเราเป็นพวกเฟมินิสต์อะไรอย่างนี้ มานั่งคุยกับเราแล้วเหวอ อ้าวไม่ใช่พวกบ้าผู้หญิงหรือกรร (หัวเราะ) ก็ไปนั่งเถียงกับเขานะ เรื่องสัดส่วนผู้หญิงในรัฐสภา สุดท้ายนะผู้หญิงพวกนั้นมีแต่คุณหญิงคุณนาย อย่างฉันมันจะได้เข้าไปไหม เวลากำหนดสัดส่วนควรกำหนดเป็นสาขาอาชีพ ให้คนจนมีสิทธิไปนั่งได้บ้าง และคนก็เข้าใจผิดคิดว่าคนพวกนั้นเขาทำเพื่อผู้หญิงเรา

การต่อสู้ระหว่างเพศกับเรื่องระบบทุนเกี่ยวข้องกันอย่างไร

จริงๆ ไม่ได้ยึดถือเรื่องสิทธิสตรี เพราะผู้หญิงผู้ชายก็ถูกกดขี่ ยิ่งเฉพาะตอนอยู่ในโรงงาน เขาก็สร้างความเชื่อว่าผู้ชายกดขี่ผู้หญิง ทำให้ผู้หญิงผู้ชายมาสู้กันเอง แทนที่จะไปสู้กับระบบอย่างถูกต้อง ในโรงงานไม่ให้ผู้หญิงเป็นช่างนะ ก็เลยไปสู้ว่าช่างเป็นผู้หญิงก็ได้ ทำไมงานมันต้องกำหนดชายหญิง ผู้หญิงทำอะไรไม่ได้ไหนลองว่ามาชียาก็เย็บผ้าได้ถ้าคุณมีจักรที่จะเย็บผ้า มันก็อยู่ที่ความรักความชอบ แต่สังคมถูกวางกรอบให้ชายต้องเป็นตำรวจทหาร หญิงต้องเป็นพยาบาล แต่ทุกวันนี้เราก็เห็นว่าต้องมีบุรุษพยาบาลมาช่วยอุ้มคนไข้จริงๆไม่ต้องแบ่งแยกชายหญิง แต่ระบบทุนมันก็สร้างความเชื่อขึ้นมา

สุดท้ายพูดสรุป ถึงศักยภาพของผู้หญิงในการต่อสู้กับความไม่เท่าเทียมกันในสังคม

ไม่ว่าคุณจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายก็สามารถลุกขึ้นมาทำงานเพื่อสังคมได้ คนเราเกิดมา มันก็มีเกิดมีตายทุกวัน การที่จะมีคุณค่าและความหมาย ก็จะต้องทำอะไรเพื่อคนอื่น มันก็เหมือนว่า คนเราเกิดมาเป็นฟ้าแลบ คนก็จำไม่ได้ว่า มันไปแลบที่ตรงไหนมาเป็นฟ้าผ่าบ้างคนจะได้จำได้ อ้อ! มันมีฟ้าผ่าตรงนั้นตรงนี้ เชื่อว่ามีคนมากมายที่อยากลุกขึ้นมาทำอะไรเพื่อคนอื่น เพื่อสังคม เพียงแต่ด้วยสภาพสังคม ภาวะเศรษฐกิจที่ตอนนี้มันถูกบีบคั้นทุกคน สิ่งที่สำคัญที่สุดคุณไม่สามารถทำอะไรคนเดียวได้ มันต้องมีการรวมตัว รวมกลุ่ม ถึงจะสามารถพัฒนาสิ่งที่เราอยากทำได้ และที่สำคัญมันก็ต้องมีการตรวจสอบกันได้ แต่ถ้าเมื่อไหร่ที่ไม่มี การตรวจสอบ ต่อให้คุณเป็นคนดีมากมายขนาดไหน ก็ถูกละเลย และกลายเป็นเผด็จการไปได้โดยอัตโนมัติ

สตรีนิยมที่มากไปกว่าเรื่องความเท่าเทียมระหว่างเพศ จากมุมมองของนักวิชาการรัฐศาสตร์ทวนกระแส “ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สรวีศ ชัยนาม”

เรื่อง: ศิรดา เขมานิฏฐาโก อาสาสมัคร แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
ภาพประกอบ: ศิรดา เขมานิฏฐาโก

การศึกษาของนิติภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไม่ได้มีแค่เรื่องนโยบายต่างประเทศ การครอบงำทางการเมืองของมหาอำนาจโลก และความมั่นคงของรัฐ แต่บทเรียนของพวกเขามีสีสันหลากหลายจากอาจารย์หนุ่ม นักวิชาการกระแสวิพากษ์ ผู้ตั้งคำถามต่อทุกสิ่งแม้แต่แนวความคิดที่เป็นกระแสวิพากษ์เอง อาจารย์ท่านนี้มีนามว่า “ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สรวีศ ชัยนาม” คอลัมน์นี้จะขอเปลี่ยนบรรยากาศมาพูดคุยแนววิชาการกับอาจารย์ในเรื่องกระแสสิทธิสตรี

รูปแบบของการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิสตรีมันชัดเจนมากน้อยแค่ไหนในปัจจุบัน

สตรีนิยมในปัจจุบันนี้ผมไม่ได้มองว่ามันเป็นแค่การต่อสู้เพื่อสิทธิทางเพศ แต่มันครอบคลุมไปถึงนักเคลื่อนไหวทุกคนที่ต่อสู้เรื่องปัญหาชนชั้นพวกที่ต่อต้านสงคราม ต่อต้านความรุนแรงทางโครงสร้างของสังคม เราไม่สามารถมองสตรีนิยมเดี่ยวๆได้ เพราะสิทธิของผู้หญิงมันทับซ้อนและ

เชื่อมโยงกับหลายสิ่ง เพราะว่าการที่ผู้หญิงบางคนก้าวหน้าก็ไม่ได้แปลว่า ผู้หญิงทุกคนจะได้เป็นใหญ่ การผลักดันให้ผู้หญิงเป็นผู้นำทางการเมือง หรือถึงแม้จะมีผู้หญิงได้ครอบครองที่นั่งในสภาทั้งหมด ก็ไม่ได้หมายความว่าผู้หญิงที่เหลือจะมีอำนาจหรือไม่ถูกกีดกันไปด้วย ดังนั้นเรื่องผู้หญิงที่ถูกกดขี่มันเป็นเรื่องซับซ้อนเกี่ยวกับทั้งประเด็นเรื่องชนชั้น สีมืด ศาสนา

ในประเทศไทยเองก็มีผู้หญิงที่ถูกข่มขืนมาต่อสู้กับปัญหาความเหลื่อมล้ำในสังคม อาจารย์มองว่าอย่างไร

ปัญหาชนชั้นเป็นสิ่งที่เราปฏิเสธหรือละทิ้งไปไม่ได้เลย การเคลื่อนไหวสตรีนั้น ถ้าสนใจแต่จะให้ผู้หญิงรุ่งเรืองแต่โครงสร้างทุกอย่างยังเป็นเหมือนเดิมมัน ก็เท่ากับว่าไม่มีความหมาย ตราบเท่าที่ที่เกิดขึ้นในอเมริกา ซึ่งปัญหาการเลือกปฏิบัติระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวสีเป็นสิ่งสำคัญ แต่ถ้าคนจนส่วนใหญ่ซึ่งเป็นคนผิวสีกลับรวยขึ้นมาและคนรวยซึ่งเป็นคนผิวขาวกลับจน ถึงตัวละคร

เปลี่ยนสถานะก็ไม่ได้หมายความว่าสังคมมันเปลี่ยนแปลง เพราะเท่ากับว่าโครงสร้างความเหลื่อมล้ำระหว่างชนชั้นก็ยังคงมีอยู่ ประเด็นระหว่างผู้หญิงและผู้ชายก็เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เพราะถึงแม้ผู้หญิงจะขึ้นมาเป็นผู้ปกครองผู้นำมากขึ้น ได้มีบทบาทเหมือนผู้ชายมากขึ้น ก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่รับประกันว่าสังคมจะมีความเท่าเทียม

สำหรับอาจารย์สิทธิของผู้หญิงและสิทธิมนุษยชนมันเชื่อมโยงเริ่มต้นมาได้อย่างไร

สิทธิสตรีก็เหมือนกับสิทธิมนุษยชนที่มันเกิดขึ้นมาจากโลกตะวันตกเหมือนกัน ผมว่ามันน่าจะมาจากโอลิมป์ เดอ กูส (Olympe de Gouges) หลังการปฏิวัติฝรั่งเศส เธอวิพากษ์วิจารณ์ Declaration of Rights of Man and of the Citizen ซึ่งเขียนไว้ว่า ให้มีความเท่าเทียมและอิสรเสรีภาพต่อผู้ชายทุกคน แต่เธอก็ตั้งคำถามว่าทำไมผู้หญิงถึงไม่มีสิทธิเลือกตั้ง ผู้หญิงหายไปไหนคือเธอไม่ได้บอกว่าคำประกาศนั้นมันไร้สาระ หรือจอมปลอม แต่เธอบอกว่าคำประกาศมัน

“ไม่สากล”เพียงพอ เพราะไม่ได้รวมถึงผู้หญิง นี่ก็เป็นจุดเริ่มต้นอย่างหนึ่งที่ทำให้ต้องมองสิทธิเสรีภาพทั้งหลายให้ครอบคลุมไปถึงผู้หญิง สิ่งหนึ่งที่ต้องยอมรับเลยคือ พัฒนาการของสิทธิมนุษยชน เรื่องสิทธิต่างๆถูกทำให้เป็นประเด็นพูดถึงมากขึ้น หรือที่ “เป็นสากล” มากยิ่งขึ้นก็เพราะผู้หญิงและคนผิวสี โดยเฉพาะหลังการปลดแอกจากอาณานิคม ยุคนั้นคนผิวสีถูกขึ้น มาเรียกร้องความเท่าเทียม ผู้หญิงเองก็เรียกร้องสิทธิทางการเมือง

ความขัดแย้งภายในขบวนการสตรีนิยมอยู่ตรงไหน

มันมีความขัดแย้งกันเองทั้งในหมู่สายการเคลื่อนไหว และสาย นักวิชาการ แต่ละสายของสตรีนิยม (wave) ก็มีการแข่งขัน วิพากษ์วิจารณ์ กัน การเคลื่อนไหวช่วงแรกดำเนินการโดยผู้หญิงชนชั้นกลางผิวขาว จึงถูก ตั้งคำถามเนื่องจากอคติทางชนชั้นและ สีผิว ทำให้สิทธิสตรีไม่ได้มีความ เป็นหนึ่งเดียว อย่างที่บอกว่ามันเชื่อมโยงกับหลายๆแนวคิดมากกว่า ยกตัวอย่าง สิทธิการทำงานนอกบ้าน ที่องค์กรสิทธิสตรี ได้ออกมาเรียกร้อง ก็กลายกลายเป็นความขัดแย้งเรื่องชนชั้นและสีผิวเนื่องจากการเรียกร้องนั้น สะท้อนถึงความได้เปรียบของผู้หญิงผิวขาวชนชั้นกรรมพีหรือชนชั้นกลาง เท่านั้น ไม่ได้แสดงถึงการแก้ปัญหาต่อผู้หญิงทุกคนอย่างครอบคลุม พูดถึง สิทธิผู้หญิงมันจึงเป็นเหมือนตีเบตสองชั้น ชั้นแรกคือ ระหว่างผู้หญิงและ ผู้ชาย กับอีกชั้นหนึ่งก็ภายในกลุ่มสิทธิสตรีเอง ซึ่งมันจะมีประเด็นความไม่ เท่าเทียมอื่นๆมาเกี่ยวข้อง

มีอะไรเพิ่มเติมเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนและสิทธิสตรี

ที่ควรจะความระมัดระวังมากคือ เราต้องดูว่าสิทธิสตรีและ สิทธิมนุษยชน มันถูกใช้ไปอย่างไรด้วย เพราะส่วนมาก โดยเฉพาะในระดับ ระหว่างประเทศนี้ คำว่า “สิทธิ” มักจะถูกใช้เพื่อเป้าประสงค์บางอย่างที่ แอบแฝงอยู่ อย่างการยกประเด็นเรื่อง “สิทธิสตรี” สุดท้ายแล้วก็ไม่ได้เป็น ผลดีต่อผู้หญิงแต่อย่างใด เช่น ในสงครามต่อต้านการก่อการร้าย ระหว่าง อเมริกาและอัฟกานิสถาน ประเด็นสิทธิผู้หญิงก็เป็นประเด็นหนึ่งที่ถูกปั่น อย่างมีนัยยะสำคัญ ฟุ้งเฟ้อไปถึงว่าพวกเธอถูกเอารัดเอาเปรียบจากความ เข้มงวดของรัฐบาลตาลีบัน ดังนั้นพวกเรา คนผิวขาว ก็จะเข้าไปช่วยผู้หญิง ผิวสีให้รอดพ้นจากผู้ชายผิวสี ประเด็นนี้ก็ถูกสร้างความชอบธรรมให้กับ อเมริกาในการเข้าไปจัดการตาลีบันและสถาปนาอำนาจในอัฟกานิสถาน ทั้งที่จริง สิทธิสตรีเป็นแค่เป้าหลอกเพื่อทำให้เกิดสงคราม และสงครามนั้น ไม่ว่าสงครามอะไรก็ยอมไม่เป็นผลดีต่อผู้หญิงอยู่แล้วทั้งนั้น พออเมริกาได้ เข้าไปควบคุม ก็มองข้ามองค์กรสิทธิสตรีในอัฟกานิสถานไปเลย และยัง เมื่อมีรัฐบาลใหม่แล้ว ผู้ปกครองใหม่ก็ไม่ได้เอื้อประโยชน์ต่อผู้หญิง

สิทธิถูกผูกโยงกับอำนาจเช่นนั้นหรือ

ต้องมองให้เห็นว่าเราไม่ได้อยู่ในช่วงที่ทุกอย่างชัดเจน ทุกอย่าง มักมีอะไรแอบแฝง ความขัดแย้งที่ถูกเสนออาจจะไม่ใช่ความขัดแย้งหลัก ที่แท้จริง ที่ผมเป็นห่วงทั้งสิทธิสตรีและสิทธิมนุษยชนนี้ มันไม่ได้ถูกใช้เพื่อ คนส่วนมากที่ถูกเอารัดเอาเปรียบ แต่มันใช้เพื่อให้ผู้มีอำนาจอยู่แล้วสามารถสร้าง อำนาจหรือคงอำนาจให้ตัวเอง ด้วยการทำสิ่งต่างๆ ในนามของพวกเธอ มองพวกเธอเป็นเหยื่อที่ต้องเข้าไปช่วยเหลือ อย่างนี้ก็แปลว่า ผู้ด้อยกว่าก็ จะด้อยกว่าต่อไปไม่มีโอกาสที่จะได้เท่าเทียมกัน จริงๆ สิทธิมนุษยชนมัน ต้องเป็นการสร้างพลังให้กับกลุ่มคนที่ถูกเอารัดเอาเปรียบ สิทธิต่างๆ มันถูกผูก โยงเข้ากับอำนาจอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ก็ต้องเตือนว่าสุดท้ายมันถูกใช้ไป เพื่ออะไรกันแน่ มันเปลี่ยนแปลงสังคมในระยะยาวได้จริงหรือไม่ หรือมัน คือการเปลี่ยนจากอะไรเพื่อไปสู่อะไร” ซึ่งก็คือการเปลี่ยนไปอยู่ใต้ผู้มีอำนาจ ใหม่อื่นๆมากกว่า

อาจารย์ว่าผู้หญิงไม่มีทางจะเท่าเทียมกับผู้ชายได้เลยใช่ไหม

คุณต้องตั้งคำถามก่อนว่า ผู้หญิงไหน และไม่เท่า เทียมกับผู้ชายไหน อย่างที่กล่าวไป เราไม่สามารถอยู่ในกรอบ คิดแค่ว่าผู้หญิงหรือผู้ชายได้แล้ว แต่ในฐานะนักวิชาการความ สัมพันธ์ระหว่างประเทศ ผมก็ขออธิบายว่าความไม่เท่าเทียม ระหว่างเพศมันไม่สามารถหลีกเลี่ยงไปได้ เพราะตัวรัฐเองก็มัก จะมีความเป็นชาย ถ้าเรามองในโครงสร้างระดับโลก เกมความ สัมพันธ์ระหว่างประเทศ การดำเนินนโยบายระหว่างรัฐเองก็ อยู่ในกรอบการแข่งขันเรื่อง “ความเป็นเพศชาย” ว่ารัฐใดมี ความเป็นชายมากกว่า เพราะรัฐก็ถูกแบ่งประเภท แบ่งชนชั้น ของความเป็นชายเหมือนมนุษย์ปัจเจกเช่นกัน อย่างรัฐ ล้มเหลว ก็คือรัฐที่ความเป็นชายมันอ่อนเปลี้ย เหมือนผู้หญิง ต้องเข้าไปดูแล การสร้างความขัดแย้งต่างๆระหว่างรัฐมันก็มี ลักษณะความเป็นชาย อย่างการทหาร การสงคราม

สุดท้ายอาจารย์สวัสดิ์ยังได้กล่าวถึงเอ็นจีโอในปัจจุบัน ว่าสมยอมกับระบบทุนนิยมมากเกินไป และมักจะเป็นเรื่อง ของการต่อสู้เพื่อสิทธิของกลุ่มคนบางกลุ่ม เพื่ออัตลักษณ์และ วัฒนธรรม มากกว่าการต่อสู้เพื่อปัญหาชนชั้น ทั้งที่ทุนนิยม เป็นบริบทสำคัญที่เป็นที่มาของปัญหาทั้งหลายในโลกสังคมนิยม แบบทุน แม้การเรียกร้องจะทำให้สังคมได้ตระหนักถึงอาการ ความไม่เท่าเทียมของสังคม แต่ยังไม่สามารถนำไปสู่ความ เปลี่ยนแปลงที่แท้จริงได้

ความยากลำบาก ของคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว: สถานการณ์ในเยอรมนี

เรื่อง: Melanie Kuhn

อาสาสมัครแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย

ภาพประกอบ : เว็บไซต์ singlemomfinance.com

และ เว็บไซต์ steadymarriages.com

สถานการณ์ของการเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวเป็นแค่หนึ่งในวิถีชีวิตหลากหลายรูปแบบในโลกปัจจุบัน ในเยอรมนี มีคุณแม่หรือคุณพ่อเลี้ยงเดี่ยวประมาณร้อยละ 13 ของพ่อแม่ทั้งหมด ส่วนมากมักจะเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวแต่ก็ยังมีคุณพ่อเลี้ยงเดี่ยวอยู่บ้าง ในหลายปีที่ผ่านมา มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในโครงสร้างของครอบครัว แนวคิดดั้งเดิมของ “ครอบครัวปกติ” ที่มีพ่อแม่ซึ่งสมรสกัน และมีลูกๆ ในครัวเรือนทั่วไปได้เปลี่ยนไปแล้ว ถึงแม้ว่าความสำคัญของสถาบันครอบครัวยังคงมีมาก แต่โครงสร้างสมัยใหม่ของครอบครัวในเยอรมันและประเทศตะวันตกส่วนมากมีความหลากหลาย ซึ่งสนับสนุนการดำรงคงอยู่และการยอมรับคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว

แต่คุณแม่เลี้ยงเดี่ยวไม่ได้เป็นแค่เครื่องหมาย (ทางการค้า) ของการเปลี่ยนแปลงในวิถีชีวิตสมัยใหม่ พวกเขายังสามารถถูกพิจารณาให้เป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงได้ด้วย

มันมีสาเหตุมากมายว่าทำไมคนบางคนถึงกลายเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวได้ มันอาจเป็นเพราะการหย่าร้างหรือเลิกรา การตั้งครรภ์ก่อนสมรส หรือเพราะสาเหตุอื่นๆ เช่น คู่รักเสียชีวิต อย่างไรก็ตาม มันไม่ได้สำคัญว่าพวกเขาตกอยู่ในสภาพนี้ได้อย่างไร แต่สำคัญที่ว่าจะต้องแสดงให้พวกเขาอยู่ถึงวิถีจัดการกับสถานการณ์เช่นนี้

คุณแม่เลี้ยงเดี่ยวประสบปัญหาซับซ้อนมากมาย อย่างเช่นทางการเงิน สังคม จิตใจ หรือเศรษฐกิจ พวกเขามีภาระมากกว่าคุณแม่ที่สมรสและประสบกับความยากลำบากในชีวิตของพวกเขา คุณแม่เลี้ยงเดี่ยวมีความเสี่ยงสูงที่จะตกอยู่ในความยากจน เนื่องจากฐานะทางเศรษฐกิจของพวกเขา นอกจากนี้ ยังต้องจัดการกับการดูแลลูกๆ และต้องทำงานรวมไปถึงหน้าที่ทำงานบ้านด้วย

มันเป็นการปฏิบัติหน้าที่อย่างสมดุลซึ่งปัญหาทุกอย่างสร้างการต่อสู้

เพื่อหาความสมดุลที่ถูกต้องในการปฏิบัตินี้ เยอรมนีให้ความช่วยเหลือเช่นเดียวกับประเทศตะวันตกอื่นๆ และช่วยเหลือผู้หญิงที่จะหาทางออกของปัญหาที่ได้กล่าวไป การช่วยเหลือมีขอบเขตที่กว้างและครอบคลุมความอยู่ดีกินดีของคุณแม่ รวมถึงลูกๆ

เมื่อคุณพิจารณาถึงความยากลำบากทางสังคมและจิตใจ ซึ่งคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวกำลังประสบ การรับฟังและสนับสนุนเป็นสิ่งสำคัญหลักที่จะทำให้เกิดความคับหน้าของสถานการณ์นี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ คุณแม่เลี้ยงเดี่ยวในเยอรมนีสามารถหาความช่วยเหลือที่ศูนย์ข้อมูล ที่กลุ่มช่วยเหลือตนเอง เช่นเดียวกับตามเว็บไซต์ต่างๆ และสหภาพของคุณพ่อคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวทั้งในท้องถิ่นและระดับชาติ ดังนั้นพวกเขาสามารถรับข้อมูลทั้งหมดที่พวกเขาต้องการเพื่อรับการสนับสนุนและการแลกเปลี่ยนต่างๆ ซึ่งช่วยพวกเขาให้จัดการเหตุการณ์ต่างๆ ได้ดีขึ้น โดนเฉพาะในช่วงเดือนแรกๆ ผู้หญิงมักมีปัญหาทางจิตใจใหญ่มากและพวกเขาอาจต้องการพูดคุยกับนักบำบัด การช่วยเหลือนี้พวกเขาสามารถรับได้ที่ศูนย์ข้อมูลเช่นเดียวกับที่สถานบำบัด ถ้าสถานการณ์เลวร้ายเกินกว่าที่พวกเขาจะจัดการ หรือถ้าพวกเขายังอายุน้อยมากก็มีความเป็นไปได้ที่จะอยู่ในสถานดูแลกับเด็กในบางเวลา ที่ซึ่งนักสังคมสงเคราะห์สอนคุณแม่ยังเด็กเรื่องหนทางที่เหมาะสมของการจัดการชีวิต

ในการจัดการกับปัญหาทางเศรษฐกิจมีสองประเด็นที่สำคัญหนึ่ง การดูแลเด็กเช่นเดียวกับการช่วยเหลือทางการเงิน แม้ว่าคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวจะมีงานทำ ก็มักจะเป็นงานไม่เต็มเวลาและได้รับค่าจ้างน้อย การดูแลลูก (โดยเฉพาะที่ยังเล็ก

มากเกินกว่าจะเข้าเรียนในโรงเรียน) ต้องการความช่วยเหลือทางการเงินเช่นเดียวกับการดำเนินชีวิตประจำวัน ระบบเงินช่วยเหลือจากรัฐบาลได้นำมาใช้ในกรณีนี้ ซึ่งได้ให้ประโยชน์ทางการเงินสำหรับการดูแลเช่นเดียวกับการดำเนินชีวิต ผลประโยชน์เหล่านี้มีสำหรับคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวซึ่งมีรายได้น้อยหรือได้ค่าเลี้ยงดูจากพ่อของเด็กในจำนวนน้อยสำหรับกรณีนี้กระทรวงการครอบครัวเยอรมนีได้เป็นผู้จ่ายร่วมกับสำนักงานสวัสดิการเยาวชน

การเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวอาจจะฟังดูคล้ายเป็นภาระและในสถานการณ์มากมายมันเป็นเช่นนั้นจริงๆ แต่มันยังเป็นโครงสร้างที่ปกติมากขึ้นเรื่อยๆ ของครอบครัวในประเทศตะวันตก ผู้หญิงส่วนมากไม่ได้เลือกที่จะเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวแต่จำนวนของคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวก็ยังคงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ นี่เป็นเหตุผลที่ต้องการความเปลี่ยนแปลงในทัศนคติของผู้คนในประเด็นนี้ นอกเหนือจากการช่วยเหลือที่ดีขึ้นจากรัฐบาล รัฐบาลเยอรมันกำลังตอบสนองด้วยการให้อย่างทั่วถึง ทั้งการช่วยเหลือทางจิตใจและการเงิน และด้วยการแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงเหล่านี้ไม่ได้อยู่คนเดียว นี่เป็นสิ่งจำเป็นที่จะเน้นจำนวนของผู้หญิงและเด็กที่มากมายนี้จะถูกผลักไปสู่ชายขอบของสังคม

WIRE Says

จาก WIRE (จดหมายข่าวของไอเอ็มเอสอินเตอร์เนชันแนล)
ฉบับที่ 6/2010 เดือนธันวาคม 2553/มกราคม 2554

เสียงจากหญิง ผู้ถูกละเมิดทางเพศ ในนิคารากัว

เด็กวัยรุ่นที่เคยถูกข่มขืนและถูกล่วงละเมิดทางเพศรูปแบบอื่นๆในนิคารากัวกำลังเรียกร้องและยื่นหยัดต่อผู้เพื่อสิทธิของพวกเขา เสียงของพวกเขาต้องได้รับการรับฟังและดำเนินการ อย่าง “เอสเตฟาเนีย” ซึ่งถูกข่มขืนจนตั้งครรภ์โดยอาชญากรเมื่อเธออายุ 17 ปี กล่าวว่า “เราไม่ได้ร้องขอความช่วยเหลือจากพวกคุณ แต่เราต้องการพลังจากพวกคุณ”

การข่มขืนและการล่วงละเมิดทางเพศอื่นๆกำลังขยายวงกว้างในนิคารากัว และเหยื่อส่วนใหญ่ก็เป็นหญิงวัยรุ่นหรือเด็กผู้หญิง การข่มขืนในช่วงปี 2541-2551 พบว่ามากกว่าสองในสามของเหยื่อเป็นเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 17 ปี เกือบครึ่งหนึ่งเป็นเด็กอายุเท่ากับหรือต่ำกว่า 14 ปี

แม้ว่าจะมีข้อพิสูจน์ชัดเจนซึ่งปรากฏให้เห็นถึงจำนวนเหยื่อที่มากและความร้ายแรงของปัญหา รัฐบาลนิคารากัวก็ยังคงไม่มีท่าทีต่อประเด็นสิทธิมนุษยชนที่ซ่อนเร้นอย่างร้ายแรงประเด็นนี้เลย ไม่มีแผนการของรัฐบาลในระดับชาติที่จะป้องกันความรุนแรงทางเพศต่อเด็กหญิงเพื่อคุ้มครองเหยื่อวัยเยาว์หรือเพื่อรับประกันว่าพวกเขาได้รับความยุติธรรมและการชดเชย ในทางกลับกัน พื้นที่ของการพูดคุยระหว่างรัฐบาลและนักต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนในเด็กและผู้หญิงที่ทำงานในประเด็นดังกล่าว ก็ถูกปิดลงด้วยรัฐบาลชุดปัจจุบัน

การหาข้อมูลทำได้ยากถ้าคุณอยู่ในความเสี่ยงหรือกำลังทุกข์ทรมานจากการละเมิดทางเพศ เด็กผู้หญิงจำนวนมากอยู่ในกับดักของสถานการณ์ที่ละเมิดโดยไม่มีทางออกที่ชัดเจน รอยมลทินจากอาชญากรรมทางเพศแสดงให้เห็นว่าผู้ที่ถูกกล่าวหา มักจะเป็นเหยื่อที่รอดตายมากกว่าผู้ที่กระทำการละเมิด ไม่มีการรณรงค์โดยรัฐให้มีการใส่ใจในสาธารณชนทั่วไป เพื่อเปลี่ยนแปลงทัศนคติในสังคม และเด็กสาวที่เป็นเหยื่อจากการละเมิดทางเพศหรือข่มขืนจำนวนมากที่ออกมาพูดต่อสาธารณชนได้ถูกปฏิเสธจากครอบครัวและชุมชนของเธอ

ลินดาอายุเพียง 10 ขวบเมื่อตอนที่เธอถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยนักบวชคริสเตียน เมื่อเธอค้นพบความกล้าที่จะออกมาพูดเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น ปฏิบัติการแรกที่ต่อต้านเธอมาจากหนึ่งในผู้ที่ไม่เชื่อ “ผู้คนพูดอะไรหลายๆอย่างกับฉัน และในฐานะที่เขา (ผู้ที่ละเมิด) เป็นนักบวชคริสเตียนทำให้ไม่มีใครเชื่อฉันเลย ในทางกลับกัน เขาพูดว่า ‘ทำไมเธอพูดอะไรแบบนี้ออกมา’ การได้ตอบแบบนี้ทำให้ฉันเจ็บปวดมาจนทุกวันนี้”

ลี้ภัยเพราะระบอบ

สำหรับผู้หญิงที่ไม่สามารถพูดออกมาได้ การต่อสู้เพื่อความยุติธรรมอาจจะเป็นเรื่องที่บอบช้ำจิตใจมาก ความล้มเหลวและการขาดแคลนทรัพยากรในระบบยุติธรรมหมายความว่าผู้ที่จู่โจมมักจะได้รับอิสระ และคดีล้มเนื่องจากความผิดพลาดในกระบวนการ

การก่อตั้งสถานีตำรวจสำหรับสตรีและเด็กโดยเฉพาะนั้นเป็นความก้าวหน้าที่น่ายินดี แต่มีไม่พอที่จะครอบคลุมไปทั่วทั้งประเทศ สถานีตำรวจส่วนมาก ติดขัดเรื่องทรัพยากรดังนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มีแม้เงินที่เพียงพอสำหรับเติมน้ำมันไว้เดินทางและสอบสวนต้นเหตุที่น่าสงสัยของความรุนแรงทางเพศ ในขณะที่เจ้าหน้าที่ปฏิบัติต้องทำงานหนักเพื่อทดแทนความขาดแคลนของทรัพยากร ในกรณีอื่นๆ เหลือและผู้ปกครองของพวกเขาได้รายงานพฤติกรรมที่ปราศจากความอ่อนไหวของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่ภายใต้การฝึกฝน

เมื่ออายุ 12 ปี อเลฮานดรา ไปรายงาน ว่าเธอถูกข่มขืน เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่เชื่อเธอ “ตำรวจบอกฉันให้หยุดร้องไห้ มันไม่เหตุผลที่ฉันจะต้องร้องไห้ เรื่องที่ฉันกำลังพูดอยู่นั้นไม่เป็นความจริง ฉันรู้สึกแย่มากเมื่อตำรวจพูดว่าฉันโกหก เพราะว่าฉันไม่มีทางโกหกในเรื่องแบบนี้เลย

เหยื่อจากการข่มขืนและการล่วงละเมิดทางเพศที่คดีของพวกเขาต้องฟ้องร้องเป็นคดีอาญานั้น มักจะละทิ้งคดีไปเพราะกระบวนการทางกฎหมาย ใช้เงินมากหรือไม่ก็ทำให้จิตใจบอบช้ำ บางครั้ง การนั่งพิจารณาคดีก็ถูกยกเลิกซ้ำแล้วซ้ำอีก บังคับให้เหยื่อต้องผ่านประสบการณ์ที่ทรมานของการเตรียมขึ้นศาลครั้งแล้วครั้งเล่า ในบางกรณี ผู้ต้องหาก็กถูกลบออกจากคุกโดยปราศจากการตรวจสอบหรือดูแลที่ดีพอ ทำให้หญิงสาวทั้งหลายต้องตกอยู่ในความเสี่ยงของการแก้แค้นเอาคืน

เหยื่อจากการข่มขืนและการล่วงละเมิดทางเพศที่อายุน้อย ได้รับการสนับสนุนที่น้อยมากหรือไม่ก็ไม่มีความช่วยเหลือใดๆจากรัฐบาลเพื่อฟื้นฟูชีวิตของพวกเขา ผู้ที่โชคร้ายก็ได้รับความช่วยเหลือทางจิตวิทยาหรือทางกฎหมายจากศูนย์หรือที่พิทักษ์เพื่อสตรีและเด็กหญิงที่ถูกระเบิด แต่มีมันไม่พอที่จะรับประกันว่าจะได้ช่วยเหลือทุกคนที่ต้องการ ที่พึ่งพิงในนิคารากัวสำหรับเหยื่อของการละเมิดทางเพศและการข่มขืนภายในครอบครัวยังขาดแคลน โดยเฉพาะหน่วยงานที่เฉพาะทางสำหรับเด็ก มีที่ช่วยเหลือ 10 แห่งที่ดำเนินการโดยองค์กรพัฒนาเอกชนซึ่งไม่ได้รับการช่วยเหลือทางงบประมาณหรือการช่วยเหลือใดๆ จากทางกานินคารากัว และยังไม่มีบริการช่วยเหลือทางงบประมาณจากรัฐสำหรับศูนย์เพื่อสตรีและเด็กหญิงที่ไม่มีที่พิทักษ์อาศัยซึ่งได้ทำอะไรไปมากเพื่อเติมเต็มช่องว่างของการจัดหาของรัฐ คนอื่นซึ่งถูกคุกคามโดยบิดาของเธอตั้งแต่อายุ 9 ถึง 14 ขวบ อธิบายความสำคัญของความช่วยเหลือที่เธอได้รับจากศูนย์เพื่อสตรีและเด็กหญิง “ที่นั่นฉันได้พบกับสันติสุข ฉันได้พบเพื่อน เพื่อนที่พิเศษสุด ฉันได้ออกมาจากที่แห่งความมืดมิดที่ฉันเคยอยู่”

ไม่มีทางเลือก ไม่มีทางเลือก

เช่นเดียวกับแผลเป็นภายในจิตใจ ผู้เป็นเหยื่อจากการข่มขืนบางคนประสบกับความบอบช้ำเมื่อพบว่าพวกเขาตั้งครมร์ สำหรับเด็กหญิงผู้เป็นเหยื่อการข่มขืนที่เลือกจะอุ้มท้องจนครบกำหนดนั้น ไม่มีการช่วยเหลือจากรัฐหรือมีน้อยมากที่จะช่วยเหลือเด็กทารกหรือช่วยให้เด็กหญิงได้กลับไปศึกษาหรือทำงาน และได้ทำตามแผนการที่พวกเขามีสำหรับอนาคต สำหรับเหยื่ออื่นๆ ความคิดที่จะให้กำเนิดเด็กซึ่งเป็นผลจากการข่มขืนนั้นเป็นเรื่องที่รับไม่ไหว สำหรับเหยื่อการข่มขืนอายุน้อยบางคน การตั้งครมร์เช่นนี้ยังทำอันตรายถึงแก่ชีวิตหรือสุขภาพของพวกเขา อย่างไรก็ตาม กฎหมายปี 2551 ซึ่งทำให้การทำแท้งทุกรูปแบบเป็นอาชญากรรม แม้กระทั่งเด็กหญิงที่ตั้งครมร์ขึ้นเนื่องมาจากการข่มขืนนั้น ได้บิบบให้พวกเขาเลือกทางเลือกเพียงน้อยนิด สำหรับเด็กหญิงที่นอกจากจะไม่สามารถควบคุมร่างกายของเธอเองได้ เพราะผู้ที่ข่มขืนแล้ว กฎหมายปัจจุบันนี้ก็ยิ่งร้ายแรงอย่างเหลือทนและไร้มนุษยธรรมมาก

รัฐบาลมีพันธะหน้าที่ที่จะป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กหญิงในนิคารากัว เหยื่ออายุน้อยจากการข่มขืนและการคุกคามทางเพศมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครอง ได้รับความยุติธรรมและการฟื้นฟูดูแล รัฐบาลนิคารากัวต้องดำเนินการเร่งด่วนเพื่อทำให้มั่นใจได้ว่าการข่มขืนไม่ใช่เหตุการณ์ที่จะตัดสินชีวิตที่เหลือของเด็กสาว มากไปกว่านั้น ทางกรจำเป็นต้องพึ่งเหยื่อที่ถูกข่มขืนอายุน้อย “คำพูดของพวกเขาไม่มีพลัง” กล่าวโดยผู้อำนวยการศูนย์ที่ทำงานร่วมกับเด็กหญิงและสตรีที่เป็นเหยื่อของความรุนแรงในนิคารากัว “มันเป็นข้อความที่เด็กหญิงต้อง ‘ได้รับ พวกเขาต้องรู้สึก ต้องรับรู้ คำพูดของพวกเขาไม่มีพลัง’”

จะให้(ผู้หญิง)แต่งตัวอย่างไร?

จาก WIRE (จดหมายข่าวของไอเอ็มเอสอินเตอร์เนชั่นแนล)
ฉบับที่ 1/2011 เดือนกุมภาพันธ์/ มีนาคม 2554

การเลือกสวมเสื้อผ้าที่ผิดสำหรับผู้หญิงจำนวนมากอาจจะทำให้ถูกจับ ถูกคุมขัง และ ถูกเขียน แนวทางการแต่งกายถูกบังคับและควบคุมโดยรัฐบาลและกลุ่มติดอาวุธ ซึ่งบางครั้งทำในนามของศาสนาหรือวัฒนธรรม บางครั้งในฐานะทางของการถือสิทธิในอำนาจและชุมชนที่น่ากลัว สำหรับผู้หญิงเหล่านี้ การต่อสู้เพื่อที่พวกเขาจะได้แต่งตัวตามต้องการนั้นเป็นการต่อสู้เพื่อเสรีภาพส่วนบุคคลและ สิทธิมนุษยชน

ในปี 2552 นักข่าวชาวซูดานนามว่า ลับนา ฮุสเซน ถูกจับในร้านอาหารที่คาร์ตุม เธอและผู้หญิงคนอื่นที่ถูกจับพร้อมกันได้รับข้อกล่าวหา “อนาจาร หรือ แต่งกายอย่างผิดศีลธรรม” เพราะลบบนาสวมใส่กางเกงขายาว ผู้หญิงส่วนมากที่ถูกจับในวันนั้นเช่นเดียวกับผู้หญิงอื่นๆที่ถูกจับทุกๆวันในข้อหาเดียวกันที่เมืองคาร์ตุมได้สารภาพความผิด ก่อนขึ้นศาลพิเศษและถูกพิจารณาคดีตัดสินโทษและถูกเขียนภายในเวลาไม่กี่ชั่วโมง

แต่ลบบนายนกราน ที่จะสู้คดีของเธอก่อนศาลทั่วไป ในเดือนกันยายน 2552 เธอถูกตัดสินให้จำคุก 1 เดือน หรือปรับเป็นเงิน 500 ซูดานปอนด์ (ประมาณ 6,000 บาท) เธอปฏิเสธที่จะจ่ายค่าปรับจึงถูกนำตัวเข้าคุก ต่อมาค่าปรับถูกจ่ายโดยสมาคมนักข่าว ลับนายนินอุทธรณ์คำตัดสินของศาลแต่ศาลรัฐธรรมนูญก็ยังไม่ตัดสินคดีของเธอมากกว่า 1 ปีมาแล้ว

“กฎหมายนั้นเป็นการเลือกปฏิบัติมาก เพราะมันจำกัดเสรีภาพส่วนบุคคลในการเลือก” ลับนาบอกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล “[สำหรับฉัน]ความรู้สึกของการถูกลบหลู่และการละเมิดศักดิ์ศรีเป็นเรื่องใหญ่กว่าความกลัว[ถูกลงโทษ] [ความรู้สึก]นี้สร้างความเข้มแข็งมาสู่ฉันกรณีของฉันเป็นเสียงแรกที่ตั้งขึ้นมาและพูดว่า ‘ไม่ สิ่งนี้จะต้องหยุด’ ผู้หญิงในซูดานอื่นเคียงข้างฉันเพราะเขาต้องการหนทางที่จะยุติเสียงเงียบและความกลัวเกี่ยวกับกฎหมายเหล่านี้ ก่อนหน้านั้นผู้หญิงที่เคยถูกเขียนโดยตำรวจในศาลและผู้หญิงจะถูกประณามโดยสังคมและครอบครัวของพวกเขา แต่ตอนนี้ครอบครัวก็มองผู้หญิงว่าเป็นเหยื่อของระบบนี้แล้ว”

เสรีภาพที่จะแต่งตัวตามที่ต้องการ เสรีภาพที่จะไม่สวมใส่สิ่งที่ไม่ต้องการ เสรีภาพเหล่านี้เป็นเรื่องสำคัญเพราะมันเป็นส่วนหนึ่งของสิทธิของเราที่จะแสดงออก ความเชื่อของเรา วัฒนธรรมของเรา และอัตลักษณ์ส่วนบุคคล โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติ การบังคับหรือความรุนแรง เสรีภาพของพวกเราที่จะเลือกว่าเราแต่งตัวอย่างไรเกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน ผู้คนในสวนต่างๆของโลกมากมายถูกบังคับให้แต่งตัวในทางที่เลียงไม่ได้ ไม่ว่าจะด้วยกฎหมายหรือเพราะบรรทัดฐานทางสังคมซึ่งถูกกำหนดขึ้นผ่านการบังคับและความรุนแรงโดยพวกคนที่มีความอำนาจ (และใช้อำนาจในทางที่ผิด) เมื่อพวกเขาฝ่าฝืนข้อจำกัดเหล่านี้อย่างลับๆ ฮุสเซน พวกเขาจะต้องชดใช้อย่างหนัก ถูกกีดกันจากชุมชน ถูกเลือกปฏิบัติ ข่มขู่ ถูกจำคุกหรือเขียน

ผู้หญิงเฉพาะกลุ่มทรมานภายใต้โครงสร้างเช่นนี้ ในกรณีจำนวนมาก รัฐบาลหรือผู้มีอำนาจในครอบครัวหรือชุมชน ต้องการให้ผู้หญิงแต่งกายและประพฤติตัวตามแนวทางที่สอดคล้องกับความคิดที่มีอยู่โดยทั่วไป เกี่ยวกับบรรทัดฐานและคุณค่าทางสังคม ผู้หญิงรับรู้ไม่ใช่ในฐานะเรื่องส่วนบุคคล แต่ในเรื่องการก่อตัวของคุณค่าความเชื่อเหล่านี้ ในภาวะแวดล้อมเช่นนั้น ผู้มีอำนาจได้กำหนดและควบคุมว่าผู้หญิงจะสวมใส่หรือไม่สวมใส่อะไร ได้บ้าง พวกเขาทำอะไรได้หรือห้ามทำอะไรบ้าง การกระทำเช่นนี้เป็นการละเลยสิทธิมนุษยชนของผู้หญิงเหล่านี้ รวมถึงสิทธิที่จะทำทนายความที่ครอบงำ ทางวัฒนธรรม ประเพณี หรือ ศาสนา หรือทัศนคติที่เลือกปฏิบัติต่อผู้หญิง

ผู้หญิงที่ได้รับผลกระทบทั่วโลก

ในเดือนพฤศจิกายน 2550 ประธานาธิบดีของเซเชเนี่ยนายรามซาน คาคีรอฟ เรียกร้องให้ผู้หญิงแต่งตัวให้เรียบร้อยตามแนวทางกับประเพณี และต้องสวมผ้าคลุมศีรษะ เด็กผู้หญิงและผู้หญิงในทุกระดับการศึกษา รวมทั้งคนที่เรียนระดับมหาวิทยาลัย ล้วนเผชิญกับการไล่ออก ถ้าพวกเขาไม่ยอมทำตาม ในเมืองกรอซนี ผู้หญิงไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าอาคารของทางการจนกว่าพวกเขาจะสวมผ้าคลุมศีรษะ ในเดือนกันยายน 2553 ผู้ที่ต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนได้จุดประเด็นเรื่องชายในเครื่องแบบที่หยุดผู้หญิงตามท้องถนน ผู้หญิงคนไหนก็ตามที่แต่งตัวดูไม่เรียบร้อย จะถูกกล่าวหาด้วยความเชื่อดั้งเดิมของเซเชเนี่ย บางคนต้องเจอกับความรุนแรง รายงานการละเมิดเหล่านี้กำลังอยู่ในขั้นตอนการสอบสวนโดยสำนักงานสำนักงานอัยการของเซเชเนี่ย

ในซาอุดีอาระเบีย ผู้หญิงถูกคาดหวังให้ปกปิดตัวทั้งร่างกาย พวกเขาไม่สามารถใส่อะไรก็ตามที่มองเห็นทะลุผ่านไปถึงเนื้อหรือเสื้อผ้าที่รัดรูป ตำรวจศาสนา (คณะกรรมการเพื่อการเผยแพร่คุณธรรมและปกป้องความชั่วร้าย) จะดำเนิน

ด้วยคำพูดต่อผู้หญิงหรือผู้ปกครองในฐานะที่พวกเขาไม่ปกปิดใบหน้าหรือชีวษา แขน ข้อเท้า หรือเส้นผม บางครั้งตำรวจศาสนาโบยผู้หญิงบนท้องถนนหรือจับพวกเขา ผู้ปกครองของผู้หญิง (มาห์เรม) ก็ยังถูกลงโทษและต้องรับรองว่าเธอจะทำตามข้อปฏิบัติการแต่งตัวที่ไม่ได้บัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษร ตำรวจศาสนายังว่ากล่าวเด็กหนุ่มที่ไว้ผมยาวและบังคับให้ตัดผมต่อหน้าในเวลาสั้นทันที

ตั้งแต่กรกฎาคม 2525 ผู้หญิงและผู้ชายชาวอิหร่านจะต้องยึดมั่นข้อบังคับการแต่งตัวเมื่ออยู่ในที่สาธารณะซึ่งถูกบังคับเป็นกฎหมาย ผู้หญิงต้องสวมเสื้อผ้าที่ไม่รัดรูปและคลุมศีรษะ คอ แขน และขา ผู้หญิงจำนวนมากสวมชาดอร์แบบดั้งเดิมต่อไป (ผ้าสีดำยัดใต้คาง คลุมทั้งศีรษะและร่างกาย คนอื่นๆสวมเสื้อแขนยาว ใต้อันที่ไม่รัดรูป) หรืออาจจะสวมผ้าคลุมศีรษะที่รู้จักกันในนาม rusari ซึ่งคลุมทั้งศีรษะ หู และคอ และมันยังใหญ่พอที่จะผูกใต้คาง หรือจะเป็นผ้าคลุมศีรษะอย่างพอดียาวไปถึงหน้าอกที่เรียกว่าฮิญาบ โดยเฉพาะช่วงระหว่างฤดูร้อน ผู้หญิงซึ่งไม่ comply ตามการ

ตีความกฎเหล่านี้อย่างเข้มงวด จะเสี่ยงต่อการถูก harassment จากตำรวจ สมาชิกของ “นักรบบาชีจ” ซึ่งเป็นกำลังรบอาสาสมัคร และหน่วยความมั่นคงอื่นๆ การจลาจลได้เกิดขึ้นบ่อยครั้งขึ้นเรื่อยๆ นับตั้งแต่ประธานาธิบดีมาห์มูด อาห์มาดีเนจาดีขึ้นดำรงตำแหน่งในปี 2548

ผู้หญิงที่ละเมิดหลักการแต่งกายอาจถูกตัดสินพิจารณาคความผิดข้อหาได้ก็ได้ โดยให้จำคุกตั้งแต่ 10 วัน ถึง 2 เดือน หรือได้รับการตีที่ตีสอง หรือถูกปรับ ร้านขายเสื้อผ้าในอิหร่านต้องรับรองการแต่งตัวหุ่นแสดงแบบว่าต้องไม่ “ฝ่าฝืนการประพฤติที่ถูกตามทำนองคลองธรรมของสังคม” เจ้าของร้านที่ไม่สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขได้อาจจะ ได้รับ โบนะนะนำ คำตักเตือน คำข่มขู่ และแม้แต่เสี่ยงต่อการเสียค่าปรับ การเซ็น และโดนยึดใบประกอบธุรกิจ

นาสรีน โชตุเดห์ ทนายความเพื่อสิทธิมนุษยชนชาวอิหร่านชื่อดังถึงกำหนดการพิจารณาในวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2554 จากการที่ไม่ปฏิบัติตามหลักการแต่งกาย หลังจากที่เธอปรากฏตัวด้วยการไม่สวมผ้าคลุมศีรษะในวิดีโอที่เธอทำเพื่อรับรางวัลสิทธิมนุษยชนในอิตาลีเมื่อปี 2551 ทางกรอิหร่านห้ามเธอไม่ให้เดินทางไปรับรางวัลด้วยตนเอง วิดีโอชิ้นนั้นทำขึ้นโดยส่วนตัว และไม่ได้ออกอากาศในอิหร่าน นาสรีนถูกกักบริเวณตั้งแต่เดือนกันยายน 2553 และถูกตัดสินจำคุก 11 ปีในเดือนมกราคม 2554 เนื่องจากกิจกรรมของเธอที่กระทำโดยสันติในฐานะทนายความ

ประเทศยุโรปบางประเทศก็ยังมีกฎหมายที่จำกัดว่าผู้หญิงแต่งกายอย่างไรได้บ้างในที่สาธารณะ ในปีที่แล้ว เบลเยียม ฝรั่งเศส และเทศบาลจำนวนมากในสเปน ได้เปลี่ยนมาห้ามการสวมชุดคลุมทั้งหน้าในที่สาธารณะ ผู้สนับสนุนการห้ามนั้นอ้างว่าสิ่งนี้จะช่วยคุ้มครองผู้หญิงจากแรงกดดันที่บ้านหรือภายในชุมชนของพวกเขาที่บังคับให้ใส่ชุดปกปิดทั้งใบหน้า บางคนก็สนับสนุนนโยบายนี้เพื่อมาตรการรักษาความปลอดภัย แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเห็นว่าการห้ามการปกปิดใบหน้าอย่างครอบคลุม ในประเทศเหล่านี้ก็ไม่ได้สอดคล้องกับพันธะด้านสิทธิมนุษยชนของรัฐและมาตรการอื่นๆที่สมควรที่จะดำเนินเพื่อรับประกันสิทธิมนุษยชนของผู้หญิง

ศัพท์สิทธิ

FREEDOM

มารู้จักตัวอักษรย่อและคำศัพท์ที่ใช้ในแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลกันต่อ
ฉบับนี้ถึงคิวของตัวเอช (H) ถึงตัวไอ (I)

ตัวย่อ ภาษาอังกฤษ	คำเต็มภาษาอังกฤษ	ความหมายภาษาไทย
HLM	High Level Mission	ภารกิจระดับสูง (มีเลขาธิการใหญ่ของเอไอเป็นหัวหน้าทีม)
HPC	High Priority Country	ประเทศที่ได้รับความสำคัญระดับสูง
HPN	Health Professionals Network	เครือข่ายผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพ
HR	Human Rights	สิทธิมนุษยชน
HR 2020	Human Rights 2020 (twenty twenty)	สิทธิมนุษยชน ปี 2020
HRA	Human Rights Awareness	ความตระหนักในสิทธิมนุษยชน
HRE	Human Rights Education	สิทธิมนุษยชนศึกษา
HRO	Human Rights Organization	องค์กรสิทธิมนุษยชน
HRP	Human Rights Program	ฝ่ายทรัพยากรมนุษย์ (ที่สำนักงานเลขาธิการระหว่างประเทศ)
HRV	Human Rights Violations	การละเมิดสิทธิมนุษยชน
ICC	International Criminal Court	ศาลอาญาระหว่างประเทศ
ICG	International Committee on Governance	คณะกรรมการระหว่างประเทศ ว่าด้วยความการใช้อำนาจบริหารจัดการ
ICMG	International Committee on Movement Growth	คณะกรรมการระหว่างประเทศเพื่อการเติบโต ของความเคลื่อนไหว
ICM	International Council Meeting	ที่ประชุมสมัชชานานาชาติของแอมเนสตี้
IEC	International Executive Committee	คณะกรรมการบริหารระหว่างประเทศของแอมเนสตี้
ICP	International Committee on Policy	คณะกรรมการระหว่างประเทศว่าด้วยนโยบาย
IFP	International Fundraising Program	ฝ่ายระดมทุนระหว่างประเทศ (ที่สำนักงานเลขาธิการระหว่างประเทศ)
ILOP	International Law and Organizations Program	ฝ่ายกฎหมายและองค์การระหว่างประเทศ (ที่สำนักงานเลขาธิการระหว่างประเทศ)
IRP	Information Resources Program	ฝ่ายทรัพยากรข้อมูล (ที่สำนักงานเลขาธิการระหว่างประเทศ)
IMP	International Mobilization Program	ฝ่ายเคลื่อนไหวระหว่างประเทศ (ที่สำนักงานเลขาธิการระหว่างประเทศ)
IMG	International Management Group	กลุ่มผู้บริหารระหว่างประเทศ
IMT	International Mobilization Trust	กองทุนระหว่างประเทศสำหรับการเคลื่อนไหว
IOP	International Operational Plan	แผนปฏิบัติการระหว่างประเทศ
IS	International secretariat	สำนักงานเลขาธิการระหว่างประเทศ
ISOP	International Secretariat Operational Plan	แผนงานปฏิบัติการของสำนักเลขาธิการ ระหว่างประเทศ
ISP	Integrated Strategic Plan	แผนยุทธศาสตร์บูรณาการภาพของแอมเนสตี้
ITP	Information Technology Program	แผนโปรแกรมเทคโนโลยีสารสนเทศ
IYA	International Youth Assembly	สภาเยาวชนระหว่างประเทศของแอมเนสตี้
IYCC	International Youth Coordination Committee	คณะกรรมการประสานงานเยาวชนระหว่างประเทศ
IYSC	International Youth Strategy Committee	คณะกรรมการยุทธศาสตร์เยาวชนระหว่างประเทศ

ก่อนหนังสือ

โดย กฤติกร วงศ์สว่างพานิช

สมาชิกแอมเบสดี อินเทอร์เน็ตประเทศไทย

อาร์ทิมิส ฟอว์ล

Artemis Fowl

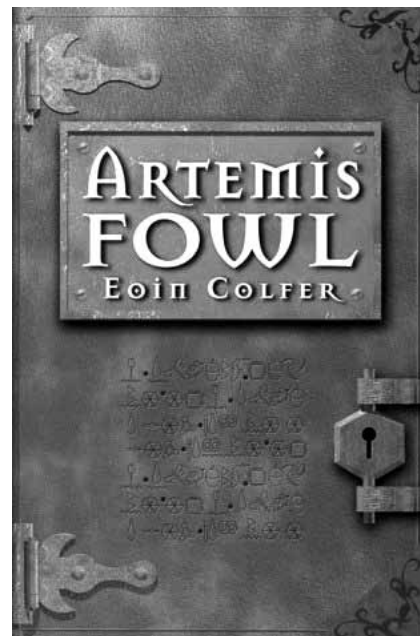
อาร์ทิมิส ฟอว์ล เป็นนิยายซีรีส์ที่มีชื่อเสียง ก้องไกล เล่มหนึ่ง ซึ่งถูกรังสรรค์ขึ้นด้วยฝีปากกาของนักเขียนชาวไอร์แลนด์ นามว่า “ไอเวน โคลเฟอร์”

นิยายเรื่องนี้กล่าวถึงเด็กยอดอัจฉริยะมากเล่ห์เหลี่ยม ที่เกิดมาในตระกูลอาชญากรชื่อก้องโลก ที่มีชื่อว่า “อาร์ทิมิส ฟอว์ล” และด้วยความเป็นอัจฉริยะแกมโกงที่ยังมีจิตของเด็กอยู่ในตัว อาร์ทิมิสจึงได้ทำการ หาทาง “ปล้นทองจากเหล่าภูติแฟร์รี่” ซึ่งผู้ใหญ่ต่างคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหล แต่อาร์ทิมิสพบหลักฐานยืนยันการมีอยู่ของเหล่าแฟร์รี่จริงๆ และในการปล้นนั้น ก็มีตัวละครหลักคนหนึ่ง เป็นแฟร์รี่หญิงที่ชื่อว่า “ฮอลลี ซ็อด” บทบาทของฮอลลีซ็อดนี้เองที่ผมอยากจะได้ถึง

ฮอลลี ซ็อด เป็นผู้กองในหน่วยรบพิเศษของภูติแฟร์รี่ ที่ต้องเข้ามาผจญกับแผนการอันร้ายกาจแบบคาบของอาร์ทิมิส ทั้งโดนจับเป็นตัวประกันสู้รบประจัญบานกับทั้งคนยักษ์ และสัตว์ประหลาด

ยักษ์อย่างโทรล ซึ่งสุดท้ายแล้ว (ช่วงเล่มหลังๆ ในซีรีส์) อาร์ทิมิส กับฮอลลีก็ได้เปลี่ยนสถานภาพจากศัตรู มาเป็นมิตรคู่กัดกันแทน

ตัวตนของฮอลลีนั้น ดอกย้า และถ้ามถึง บทบาท และความสามารถของผู้หญิงในโครงสร้างทางสังคมเป็นอย่างดี โดยเฉพาะในสังคมที่มีมายาคติต่อเพศหญิงในฐานะเพศที่ “อ่อนแอ” ต้องได้รับการปกป้องจากเพศชาย “ผู้เข้มแข็ง” ตลอดเวลานอกจากนี้ยังเป็นกรรไกรคำถากถำใส่เหล่านักสตรีนิยมจอมปลอม และเหล่าเพศชายอีโก้สูงทั้งหลายถึง สถานะ และบทบาทของเพศหญิงในสังคมอีกด้วย ในขณะที่นักสตรีนิยมจอมปลอมมักแต่เรียกร้องชื่อเรียกร้อง ก็ก๊อกรเอาแต่ได้ของสตรีที่ดูแสนจะเอาแต่ได้ (และไม่รู้เลยว่านั่นยังเป็นการตอกย้ำมายาคติว่าเพศหญิงอ่อนแอ) โดยไม่เคยสนใจถึงความเท่าเทียมทางเพศจริงๆ อย่างการที่สตรีเพศก็ควรจะต้องไปเกณฑ์ทหารดังเช่นเพศชายหรือเพศชายอีโก้สูงที่มุ่งมาดกับความเป็น “ผู้ผูกขาดความแข็งแกร่ง” นั้น ฮอลลีซ็อด ในนิยายเรื่องนี้คงจะบอกอะไรกลับไปได้ว่า “ผู้หญิงเองก็ทำได้ไว้ย”

อสูรสาวเคลย์มอร์

Claymore

อสูรสาวเคลย์มอร์ หรือ เคลย์มอร์ เป็นหนังสือการ์ตูนซีรีส์ขนาดยาวของญี่ปุ่น (Manga) ที่แต่งเรื่อง และวาดภาพโดย โนริฮิโร ยางิ

เรื่องเคลย์มอร์ เป็นเรื่องของกลุ่มนักรบหญิงที่ถูกฝังยีนส์ของปีศาจไว้ เพื่อเพิ่มพลังความสามารถในการต่อสู้ ในการต่อกรกับ “ปีศาจ” และมีเฉพาะเพศหญิงเท่านั้นที่สามารถรับการปลูกถ่ายยีนส์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลกลุ่มนักรบเหล่านี้มีชื่อเรียกว่า “เคลย์มอร์” ตามชื่อดาบขนาดใหญ่นี้เป็นอาวุธประจำกายของพวกเธอ พวกเขากลายเป็นกลุ่มคนที่ “สังคมมนุษย์หวาดกลัว แต่ก็ไม่อาจจะขาดได้” เพราะพวกเขาคือ ขุมพลังเดียวในการต่อต้านกับภัยที่เรียกว่า “ปีศาจ” แต่ในอีกแง่มุมหนึ่ง พวกเขาอยู่คนเดียวกันเอง ก็ทำงานให้แก่องค์กรไร้ชื่อองค์กรหนึ่ง ซึ่งเป็นองค์กร “ชายเป็นใหญ่” และอยู่ในเกาะปิดตาย ที่ถูกอุปโลกน์ให้เป็นโลกทั้งใบของพวกเขา (คล้ายกับภาพยนตร์เรื่อง The Truman Show ที่นำแสดงโดยจิม แครรี่)

การ์ตูนญี่ปุ่นเรื่องนี้ ทั้งซบแน่นถึงความสำคัญ และพลังของสตรีเพศ ไปพร้อมๆ กับพูดถึงโครงสร้างทางสังคมที่กดทับการมีตัวตนของสตรีเพศ รวมถึงภาพลวงตาทางอำนาจที่สังคมเหมือนจะหยาบยื่นให้กับเพศหญิง

แน่นอนว่า การมีตัวตนอยู่ของเหล่าเคลย์มอร์นั้น ในทางหนึ่งเป็นเหมือนสัญลักษณ์ที่บ่งบอกถึงพลังอำนาจที่เพศหญิงถือครองไว้ แต่เพศเดียว

พลังที่เพศชายไม่มี แม้จะชวนชวายเป็นเพียงใด และนั่นเป็นพลังที่คำจูนสังคมทั้งมวลให้คงอยู่ได้ คุ่มครองกระทั่งตัวเพศชายที่มักผูกติดความเข้มแข็งไว้กับเพศตนด้วย เหล่าเคลย์มอร์นี้ก็ได้ไม่ได้ทำอะไรจาก “หญิงแกร่ง” ในสังคมชายเป็นใหญ่ ในความเป็นจริงเลย พวกเขาเป็นที่เกรงกลัว หรือถูกมองอย่าง “แตกต่าง” ในสังคมแต่สังคมเอง หรือองค์กร ก็รู้ดีว่าไม่สามารถขาดคนแบบนี้ได้โดยเด็ดขาด เพราะพลังขับเคลื่อนที่มีค่าของพวกเขานั้น เกินกว่าจะปฏิเสธได้ แต่ในขณะที่เดียวกันภายในพื้นที่ทางอำนาจที่สังคมยอมรับความสามารถ และตัวตนของหญิงแกร่งเหล่านั้น มันก็เป็นเพียงพื้นที่ได้รับการหยาบยื่น หรืออนุญาตให้ดำรงอยู่ได้ด้วย ความปรานีปราศรัยจากระบอบชายเป็นใหญ่ เป็นพื้นที่ หรือโลกลวงตาของสิทธิ และอำนาจที่หญิงแกร่งเหล่านั้นถูกลากเข้าไป และกักขังเอาไว้ กลับกลายเป็นการทำงานในกลไกเพื่อความอยู่รอดของระบอบชายเป็นใหญ่ไปเสีย ซึ่งการ์ตูนเรื่องนี้ก็ได้ซบแน่นออกมาอย่างถึงพริกถึงขิง จากภาพที่กลุ่มเคลย์มอร์ ถูกควบคุมโดยองค์กรชายล้วน ในเกาะปิดตายที่เสมือนโลกลวงตาของพวกเขาก็

SHOP SHARE CHANGE

สินค้าใส่ใจ

Try Arm: ไม่ใช่แค่แฟชั่น แต่มันคือการต่อสู้

เรื่องราวและภาพประกอบจาก
เว็บไซต์ tryarm.blogspot.com
และเฟซบุ๊ก "Try Arm"

การเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมของบริษัทไทยอิมพ์ ซึ่งอ้างว่าต้องปรับโครงสร้างการผลิต แต่บริษัทกลับไปตั้งโรงงานใหม่ และเลิกจ้างคนงานที่ทำงานมาหลายปีจำนวน 1,959 คน โดยไม่แจ้งให้ทราบล่วงหน้า ทำให้กลุ่มคนงานรวมตัวกันชุมนุมประท้วงอย่างยาวนานถึง 8 เดือน ทั้งหน้าโรงงานและได้ถูกกระทรวงแรงงานในช่วงปี 2552

ระหว่างการรวมตัวกันที่กระทรวงแรงงาน คนงานซึ่งถูกเลิกจ้างมาจากแผนกต่างๆ ในโรงงานจึงได้ริเริ่มสร้างสรรค์สินค้าของตัวเองที่ได้มาตรฐานใกล้เคียงกับไทยอิมพ์ โดยใช้ชื่อว่า "Try Arm" จากความร่วมมือของอดีตคนงานไทยอิมพ์ที่มีความเชี่ยวชาญแตกต่างกัน ก็ทำให้รูปแบบสินค้าพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้นเรื่อยๆ จนทุกวันนี้ ในราคาที่ถูกกว่ามากแต่คุณภาพเท่าเทียมกัน

สินค้า Try Arm สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาแรงงานที่ถูกกดขี่ และความไม่เป็นธรรมแก่ผู้บริโภค และแม้การชุมนุมจะยุติไปแล้ว แต่การต่อสู้ยังคงดำเนินต่อไป สินค้า Try Arm จึงเป็นสื่อกลางในการสนับสนุนการต่อสู้เพื่อสร้างความเป็นธรรมกับแรงงานและสังคม ด้วยการดำเนินการผลิตแบบสหกรณ์และยึดหลักประชาธิปไตยในองค์กร ทำให้คนงานทุกคนเป็นเจ้าของ เป็นสินค้าที่ปลอดภัยและน่าทาน นอกจากนี้สิ่งที่สำคัญคือ Try Arm ได้คำนึงถึงผู้บริโภค ทั้งการมีส่วนร่วมในการกำหนดขนาดตัวของ Try Arm รวมถึงราคาและคุณภาพสินค้าที่เป็นธรรมระหว่างกัน เพื่อให้การค้ำที่เป็นธรรมเป็นพื้นฐานในสังคมไทย (Fair Trade Fashion)

ซื้อได้ที่ไหนบ้าง

- สนใจอุดหนุนกันได้ที่โรงงาน Try Arm ตั้งอยู่ที่ 425/2 ซอย สุขุมวิท 115 ต.ลำโพงเหนือ อ.เมือง จ.สมุทรปราการ (ใกล้คาร์ฟูร์ป้าเจ้าสมิงพราย) หรือติดต่อได้ที่ tryarm.underwear@gmail.com และยังมีวางขายในร้านต่างๆ ดังต่อไปนี้
- กรุงเทพฯ: ร้านหนังสือกิ่งกุด บ้านเลขที่ 207 ริมถนนตะนาวราชดำเนิน หลังอนุสรณ์สถาน 14 ตุลา ประมาณ 50 เมตร
  - กรุงเทพฯ: ชุมจำหน่ายสินค้าของมูลนิธิเอ็มพาวเวอร์ หอศิลป์กรุงเทพฯ ชั้น 3
  - กรุงเทพฯ: ร้าน Red Shop ชั้น 5 อิมพีเรียล (บิ๊กซี) ลาดพร้าว
  - กรุงเทพฯ: ร้านกาแฟที่ "สวนเงินมีมา" อยู่ระหว่าง เจริญนคร ซอย 20 กับ ซอย 22
  - กรุงเทพฯ: "ที่ว่าง..Our space" ชั้นล่างของสำนักงานกฎหมายนายอานนท์ น้าภา หรือ สำนักงานกฎหมายราษฎรประสงค์ (People Will) อยู่ซอยประชาราษฎรบุรีป่าเพ็ญ 24 แยก 2 ห้วยขวาง
  - สุพรรณบุรี: ร้านศรีรุ่งชัย (1994) บ้านไวมิตลัค (บ้านรักสุขภาพ) ช้างธนาคารกรุงไทย ตลาดอุทอง อำเภออุทอง
  - เชียงใหม่: ร้านเซาหนังสือ 9 บรรทัด 164/7 ซอยขมจันท์ ต.ป่าแดด อ.เมือง
  - เชียงใหม่: ร้านสายรุ้งมินิมาร์ท 63/27 ได้หอพักอินเตอร์เรสซิเดนซ์ ซอยวัดคูเมือง ต.สุเทพ ต.สุเทพ
  - ลำปาง: ร้านหนังสือ é galité (เอกาไลเต้) ณ ตึกเสกจินดา รัตน์ ตั้งอยู่บน ถ.ทิพย์ช้าง ต.หัวเวียง อ.เมือง
  - นครราชสีมา: หนังสือ กาแฟ คาโมเมะ 624/11 ถนนช้างเผือก (ซอยโรงแรมวิวัน) ต.ในเมือง อ.เมือง
  - มหาสารคาม: ร้านมันยืน ถ.ศรีสวัสดิ์ ต.เนิน ต.ตลาด อ.เมือง
  - ภูเก็ต: ร้านหนังสือ 2521 เลขที่ 61 ถนนกลาง ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมือง
  - สงขลา: ร้านขมจันท์ดุก ถ.สาครมงคล 2 ต.หาดใหญ่ อ.หาดใหญ่
  - ภูเก็ต: ร้าน Irregular Rhythm Asylum ที่ชินภูจ โดเกีย
  - และเร็วๆ นี้ที่แอมเนสตี้ ซอปล ซอยลาดพร้าว 1 ติดกับสำนักงานแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

สินค้าของ Try Arm ในปัจจุบัน

- กางเกงชั้นในผู้หญิง ทุกรูปแบบ ทั้งเอวสูง เอวต่ำ หรือบิกินีแบบต่างๆ
- กางเกงชั้นในผู้ชาย แบบเอวต่ำ บิกินี และบ็อกเซอร์
- ชุดว่ายน้ำผู้หญิง บิกินี ทูพีช และขณะนี้กำลังพัฒนาผลิตภัณฑ์ทรงสำหรับผู้หญิงด้วย

โครงการพิเศษ

กลุ่มคนงาน Try Arm กำลังจะมีบทบาทใหม่ในฐานะ "องค์กรเงินทุน" โดยจะปันกำไรส่วนหนึ่งเพื่อให้ทุนองค์กรด้านสิทธิแรงงาน เพื่อเพิ่มศักยภาพในการรวมกลุ่มของแรงงาน ในครั้งแรกขอเปิดตัวด้วยการให้ 2 ทุน ทุนละ 20,000 บาท องค์กร หรือกลุ่มใดก็ได้ที่ทำงานเพื่อแรงงานหรือกรรมกร สามารถเสนอโครงการยื่นขอทุนได้ที่ Try Arm และในปีต่อไปก็จะขยายทุนมากขึ้นเรื่อยๆ ตามกำไรที่ได้รับ อ่านเรื่องราวและดูสินค้าเพิ่มเติมได้ที่ <http://tryarm.blogspot.com> หรือติดต่อในเฟซบุ๊ก "Try Arm" Underwear "Fair Trade Fashion"

I AMNESTY CORNER

งาน Burmaspective : ปรากฏการณ์ ณ ดินแดน ดาบตะวันตก

งานนี้แอมเนสตี้ ได้ร่วมมือกับอีก 4 องค์กร ได้แก่ กลุ่มเพื่อนพม่า มูลนิธิพัฒนาศึกษาพัฒนาชุมชน กลุ่มสมาชิกรัฐสภาอาเซียนเพื่อพม่า และคณะกรรมการรณรงค์เพื่อประชาธิปไตยในพม่า โดยจัดขึ้นในวันที่ 10 กุมภาพันธ์ ที่ผ่านมา ณ ห้องฉายภาพยนตร์ ชั้น 5 หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร กิจกรรมประกอบด้วย เสวนาสาธารณะ "สนธิสัญญาปางโหลงกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในประเทศไทย" และการฉายภาพยนตร์สารคดี เรื่อง "This Prison Where I Live" พร้อมกับนิทรรศการภาพถ่าย "West of the Border, West of the Sun" บริเวณหน้าห้องจัดงาน

หลังการเลือกตั้งครั้งประวัติศาสตร์ของพม่าในรอบ 20 ปี และการปลดปล่อยนางองซาน ซูจี ในเดือนพฤศจิกายน 2553 องค์กรฯ ซูจี ได้กล่าวถึงหนทางในการประนีประนอมระหว่างชาติพันธุ์ต่างๆ จาก "ข้อตกลงปางโหลงฉบับที่ 2" ซึ่งจะมีลักษณะที่สอดคล้องกับสถานการณ์พม่าในคริสต์ศตวรรษที่ 21 โดยใน 64 ปีที่แล้ว ได้เกิด "สนธิสัญญาปางโหลง" ที่ลงนามระหว่างนายพล องซาน ตัณฑะรัฐบาลพม่า เจ้าฟ้ารัฐชาน และตัวแทนจากรัฐคะฉิ่นและรัฐฉิน

เวทีเสวนาซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ และตัวแทนจากกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ในจังหวัดมุกดาหารถึงทิศทางและความเป็นไปได้ ในการเจรจาระหว่างรัฐบาลพม่าและกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ การรื้อฟื้นข้อตกลงปางโหลงขึ้นมาพิจารณาใหม่ เป็นความหวังของชาติพันธุ์ชนกลุ่มน้อยในพม่าที่จะสามารถมีสิทธิมีเสียงในการปกครองได้ แต่นักวิชาการมองว่าเป็นไปได้ยากที่ข้อตกลงนี้จะบรรลุผล เนื่องจากรัฐบาลทหารพม่าประกาศเจตนารมณ์ชัดเจนว่าต้องการให้พม่าเป็น "รัฐเดี่ยว" มิใช่ "สหพันธรัฐ" ตามที่กลุ่มชาติพันธุ์ต้องการ และแม้นางองซาน ซูจีจะได้รับอิสรภาพและประสงค์เริ่มการเจรจา ก็ไม่มีสิ่งใดมากกว่าวันที่ได้รัฐบาลทหารจะร่วมมือกับเธอ และไม่กักขังเธออีกครึ่ง

ในส่วนของสารคดีนี้มีผู้สนใจเข้าร่วมกิจกรรมกันจนเต็มห้องฉายภาพยนตร์ บรรยากาศเป็นไปด้วยความคึกคักและมีเสียงหัวเราะที่ดังขึ้นมาเป็นระยะๆ จากมุกตลกของนักแสดงตลกชื่อดังทั้งสองคน คือชวกรานันท์ จากพม่า และโมเคิล มิตเตอร์ไฮเออร์ ซึ่งมีความตลกจะมีพอกัน แต่สิ่งที่ทั้งสองต่างก็เห็นเสียดสีในการแสดงออก สารคดีทำให้ผู้ชมได้รู้ถึงการเมืองที่เต็มไปด้วยความหวาดกลัวในพม่า ทั้งการที่ประชาชนกลัวรัฐบาล และที่รัฐบาลกลัวจะควบคุมประชาชนไม่ได้ ความหวาดกลัวของรัฐบาลทำให้ชวกรานันท์ซึ่งใช้มุกตลกและคำพูดเสียดสีเป็นอาวุธต่อต้านรัฐบาลต้องถูกกักขังอีกครั้ง และครั้งนี้เขาต้องโทษจำคุกถึง 59 ปี ก่อนถูกลดโทษเหลือ 35 ปี

พลังของปลายปากกา “จดหมายรัก(ษ์)สิทธิ”

จากกรณีของผู้ที่ต่อสู้เพื่อสิทธิที่ต้องถูกคุมขังหรือถูกคุมคาม ในที่ต่างๆทั่วโลกซึ่งแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทยเลือกมา 6 กรณีให้ระดมเขียนจดหมายร้องเรียนทางการที่เกี่ยวข้อง ในช่วงวันที่ 9-14 ธันวาคม 2553 โดยมีชื่อของทุกๆคนที่จจดลงจดหมายนั้นได้ปรากฏผลขึ้นมาแล้ว

- เฝมี เพเตอร์ส นักการเมืองฝ่ายค้านในแกมเบีย ถูกปล่อยตัวก่อนกำหนดจากเรือนจำในเดือนธันวาคม 2553
- เหมมา เอ็งเฟิง ได้รับอนุญาตให้พบกับครอบครัวของเธอเป็นครั้งแรก นับตั้งแต่ที่เธอถูกกักขัง ในเดือนมกราคม และในวันที่ 22 กุมภาพันธ์ เธอได้รับการปล่อยตัวก่อนกำหนดถึง 6 เดือน สามี่ของเธอ นายหวู เสวเว่ย Wu Xuwei เชื่อว่า เป็นเพราะแรงกดดันจากทั่วโลกทำให้เกิดผลเช่นนี้ และเขายังกล่าวขอบคุณทุกคนในแอมเนสตี้ที่รณรงค์เรื่องราวของเธอ เหมมา เอ็งเฟิง แต่สถานการณ์ล่าสุดในวันที่ 24 กุมภาพันธ์ เธอต้องโดนจับเข้าสถานกักกันอีกครั้ง ทั้งที่ยังมีสุขภาพย่ำแย่ เราจึงยังต้องติดตามข่าวคราวของเธอ และร่วมกันเรียกร้องให้ทางการปล่อยตัวเธอโดยเร็ว

- บาทหลวงวงเล็กชานโดร โชลาลินเด กูเอรา ได้รับการรักษาจากคนคุ้มกันสองคนที่ทางการเม็กซิโกได้จับมาให้ หลังจากท่านตกอยู่ในอันตรายมานานเพราะมีบุคคลไม่พอใจที่ท่านให้ความช่วยเหลือผู้อพยพ
- วาลิส ยูนิส อาหมัด ได้ถูกตั้งข้อหาและกำลังรอการพิจารณาคดีในศาล ซึ่งถือว่าเป็นก้าวสำคัญที่จะนำไปสู่ความยุติธรรม ภายหลังจากถูกคุมขังในบริเวณเคอร์ติสถานของอิรักเป็นเวลา 10 ปี โดยไม่มีข้อกล่าวหาใดๆทั้งสิ้น

- นอร์มา ครูซ ได้กล่าวว่า “จดหมายรัก(ษ์)สิทธิ” ทำให้สื่อมวลชนในกัวเตมาลาค้นใจเกี่ยวกับกำลังคุกคามเธอ เธอเชื่อว่าสิ่งนี้จะส่งผลให้ทางการจะต้องมาปกป้องเธอและองค์กรของเธอ รวมทั้งต้องติดตามคดีของเธอต่อไป

กิจกรรมนี้จัดขึ้นใน 51 ประเทศ จำนวนจดหมายทั่วโลกมีทั้งหมด 636,139 ฉบับ ส่วนในประเทศไทยมี 761 ฉบับ

สิ่งนี้พิสูจน์ให้เห็นว่าพลังของทุกคน เมื่อรวมกันแล้วสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้ กิจกรรมการลงนามในจดหมายถือว่าเป็นกิจกรรมพื้นฐานที่สุดของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ซึ่งแม้ว่าจะเกิดผลจริงมากหรือน้อยแค่ไหนก็ตาม แต่อย่างน้อยที่สุดแล้ว พวกเราก็ได้เป็นกำลังใจให้กับผู้คนที่กำลังต่อสู้กับสิทธิมนุษยชนอย่างสันติ

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ขอเชิญสมาชิกทุกท่านเข้าร่วมประชุมใหญ่สามัญประจำปี 2554 โดยจะจัดขึ้นในวันเสาร์ที่ 23 เมษายน 2554 เวลา 09.00 – 17.00 น. ณ สำนักกลางนักเรียนคริสเตียน ถ.พญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ (เชิงสะพานหัวช้าง) กิจกรรมในการประชุมใหญ่สามัญประจำปีได้แก่

- สมาชิกจะได้อีกโอกาสพบปะสังสรรค์ ร่วมเรียนรู้ และแลกเปลี่ยนในประเด็นสิทธิมนุษยชน
  - รับทราบผลการดำเนินงานขององค์กร และร่วมกันกำหนดทิศทางการพัฒนาองค์กร
  - เลือกตั้งคณะกรรมการบริหารองค์กรเพื่อไปพัฒนาองค์กรต่อไป เนื่องจากในการประชุมใหญ่สามัญประจำปี 2554 ครั้งนี้ มีกรรมการชุดปัจจุบันจำนวน 5 ท่านจะหมดวาระลง อันได้แก่
1. คุณเอกชัย ปิ่นแก้ว รองประธานกรรมการ
  2. คุณปิยนุช โคตรสาร เภรัญญิก
  3. คุณประสิทธิ์ ดวงแก้ว กรรมการ
  4. คุณณฤติกา โภคากร กรรมการ
  5. คุณเดชนิทรโชติ อะนันชัย กรรมการ

หวังเป็นอย่างยิ่งในความร่วมมืออันดีจากท่านสมาชิก สถานการณ์ปัญหาด้านสิทธิมนุษยชนในประเทศไทยและในระดับโลกจะพัฒนาไปในทิศทางที่ดีขึ้นอย่างแน่นอนด้วยความคิด ความเห็น และการสนับสนุนจากสมาชิกทุกท่าน ซึ่งเป็นกลไกอันสำคัญยิ่งต่อการดำเนินงานกิจกรรมของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทยในอนาคต

FREEDOM

The magazine from Amnesty International Thailand
FOR ACTIVISTS AND AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND MEMBERS
VOLUME 2 ISSUE 1/2011

AMNESTY
INTERNATIONAL
THAILAND

WOMEN'S VOICE
WOMEN'S RIGHTS

VIOLENCE AGAINST WOMEN AS A VIOLATION OF HUMAN RIGHTS !

Violence against women has been identified as a particularly grave human rights violation, because of the way it violates many other rights simultaneously.

The principle of non-discrimination and equality before the law is a basic provision of every human rights treaty. Many treaties explicitly underline in addition to this that women's rights should be upheld to the same extent as men's. However, these treaties do not refer directly to violence against women.

The Committee on the Elimination of All Forms of Violence against Women recognized that violence against

women acts as a form of discrimination. In its General Recommendation 19 the Committee stated that:

"Gender-based violence, which impairs or nullifies the enjoyment by women of human rights and fundamental freedoms under general international law or under human rights conventions, is discrimination within the meaning of Article 1 of the Convention.

These rights and freedoms include:

- a) The right to life;
- b) The right not to be subject to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;
- c) The right to equal protection according to humanitarian norms in the time of international or internal armed conflict;
- d) The right to liberty and security of the person;
- e) The right to equal protection under the law;
- f) The right to equality in the family;
- g) The right to the highest attainable standard of physical and mental health;
- h) The right to just and favourable conditions of work"

This newsletter's theme is "Women's Rights" to celebrate International Women's Day on the 8th of March. This day is for recalling the struggle of women laborers whom are violated and discriminated against. The organizations working for women all around the world organize campaign activities and movements to advocate women's rights, particularly regarding women laborers' problems occurring in each country.

BECAUSE WE'RE WOMEN

by Joyce Stevens

Because Women's work is never done
And is underpaid or boring or repetitious
And we're the First to get sacked
And what we look like is more important than what we do
And if we get raped it's our fault
And if we get bashed it's our fault
And if we get bashed we must have provoked it
And if we raise our voices we're nagging bitches
And if we enjoy sex we're nymphos
And if we don't we're rigid
And if we love women it's because we can't get a "Real Man"
And if we ask our doctor too many questions
We're neurotic or pushy
And if we expect community care for our children we're selfish
And if we stand up for our rights we're aggressive
And "unfeminine"
And if we don't we're typical weak females
And if we want to get married we're out to trap a man
And if we don't we're "unnatural"
And because we still can't get adequate contraception
But men can walk on the moon
And if we can't
cope or don't want a pregnancy
We are made to feel bad about abortion
And...for lots
And lots of other reasons
We are part of the women's liberation movement

THIS IS YOUR FREEDOM MAGAZINE PLEASE LET US KNOW IF YOU LIKE IT

- >> Have you used the actions?
- >> Have you shared the information with anyone?
- >> What would you like to see more of in future issues?
- >> Do you have photos or articles that you would like to share with other members?
- >> And finally, don't forget to visit our website www.amnesty.or.th

Send all your comments and suggestions to: **FREEDOM**

Growth Mobilization Coordinator
Amnesty International Thailand
90/24 Soi Ladprao 1, Ladprao Rd.,
Jomphol, Chatuchak, Bangkok 10900
or email us on
membership@amnesty.or.th

FREEDOM

Editor in Chief:

Parinya Boonridrerthaikul

Editor:

Sineenart Muangnoo

Editorial Team:

Sirada Khemanitthathai, Melanie Kuehn,
Sutharee Wannasiri, Trin Khumsap,

Translator:

Sirada Khemanitthathai, Paninya Masrangsang,

Proof:

Luke Mertens, kim Hamper

Graphic design :

Chaiya Khotsakdee

Copyright credit (cover photo) :

Amnesty International

FREEDOM the magazine from Amnesty International Thailand for Activists and Amnesty International Thailand Members, 90/24 Soi Ladprao 1, Ladprao Rd., Jomphol, Chatuchak, Bangkok, 10900
Telephone: +66 2 513 8745, 513 8754
Facsimile: +66 2 939 2534
Email: info@amnesty.or.th Website: www.amnesty.or.th
Facebook: www.facebook.com/AmnestyThailand

CONTENTS

INSIDE THIS FREEDOM

The magazine from Amnesty International Thailand

HUMAN RIGHTS TALK

- > Women (defending for) Rights, Justice and Equality: Pratabjit Neelapaijit and Jitra Kotchadej
- > Feminism: beyond sexual equality By Asst.Prof. Soravis Jayanama
- > Balancing act Single mother: Situation in Germany

WIRE Says

- > GIRLS SPEAK OUT AGAINST SEXUAL VIOLENCE IN NICARAGUA
- > WHAT TO WEAR?

FUNTAINMENT

- > AI Acronym
- > Book Worm

SHOP SHARE CHANGE

- > Underwear with Fair Trade Fashion from "Try Arm"

I AMNESTY CORNER

- > Burmaspective: West of the Border, West of the sun
- > 2010 Letter Writing Marathon / Write for Rights
- > MEMBERSHIP CORNER: Annual General Meeting 2011

SNAPSHOTS

- > AI Thailand Activities on January-March 2011

MESSAGE FROM AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND EXECUTIVE DIRECTOR

Parinya Boonridrerthaikul
Executive Director

During the last 40 years, many new human rights organizations have been founded in Thailand. As a result, more talks on human rights violations, campaigns for the protection of rights, and support programs for high-risk groups, are taking place than ever before. We have numerous rights organizations, devoted activists, and generous supporters in all areas of the country. Every day, reporters and researchers work to raise human rights awareness through the media. Despite all these efforts, human rights violations are still common in Thailand. In fact, they are so prevalent and so entrenched that their elimination is unlikely to occur during our lifetimes.

Human rights violations are not limited to physical violence. Discrimination by race, nationality and/or class also composes a large part of the problem. A court case involving an individual from a rich and influential family usually results in a 'not guilty' verdict. For a working class defendant, however, the charges tend to be much more serious. Most people in Thailand are well aware of these injustices.

Discriminatory biases can also be found in Thai governmental offices and ministries. Higher-level officers often promote workers who graduated from their alma mater, instead of fairly evaluating each worker's achievements and abilities. This kind of discrimination, again, is recognized by most people in our society.

Gender discrimination is another human rights violation prevalent in Thailand. The 'man to lead, woman to follow' model is still widespread. In this

patriarchal culture, women are denied rights and a voice, and thus, forced to accept a lesser role in society. Men are more often chosen for important positions. When a woman is hired, male co-workers often receive higher pay for the same job. Gender discrimination in the workplace is only one example of inequality in Thailand.

Although there are many regulations to protect women's rights, Thai women still face severe human rights violations every day. They are victims of human trafficking, forced labor, and torture; and they are repeatedly taken advantage of, physically and mentally, by family members and by society. Atrocities committed against women stem from outdated societal norms which can only be corrected through fostering more respect and awareness of the importance of human rights.

With the growth of the recent feminist movement, a misinterpretation – that women are seeking greater power than men – has been on the rise. In reality, feminists are campaigning for social equalities similar to those established in developed countries. Women should be treated fairly, and as dignified human beings, as is clearly stated in Article 1 of the Universal Declaration of Human Rights: "all human beings are born free and equal in dignity and rights".

I am she.... By Samhain Whitefox

I am she
who cares for her children.
I am she
who loves unconditionally.
I am she
who will defend her family.
I am she
who does not fear death.
I am she
who leads with confidence.
I am she
who follows with loyalty.
I am she
who courageously stands up.
I am she
who perseveres against all odds.
I am my own person.
I am Woman.

WOMEN (DEFENDING THEIR) RIGHTS, JUSTICE AND EQUALITY

By Sirada Khemanitthathai,
AI Thailand Volunteer
Photo : Pratabjit Neelapaijit

“Human rights talk” in this issue will acquaint you with two well-known and brave women. Even though both are not feminists, the way they fight for human rights can lead us to understand more about women’s role of defending righteousness for the whole society.

The first woman is “Pratabjit Neelapaijit”, a daughter of a disappeared human rights lawyer, Somchai Neelapaijit whose case is stalled. The injustice she has been facing inspires her to work for raising the issue of enforced disappearance which seems like a new topic, but actually has been taken place in Thailand for a long time.

Now she is working at the Justice for Peace Foundation (formerly the Working Group on Justice for Peace) while she is also a representative of the Asian Federation Against Involuntary Disappearances (AFAD) and a Ph.D. student of Political Sciences at Chulalongkorn University. All of her work is related to “Enforced Disappearances” which is not only the result of injustice, but also a terrible human rights abuse.

What is the background of the Justice for Peace Foundation?

At first, the foundation was established after several NGOs investigated the disappearance of the lawyer Somchai. It is now also for carrying on Somchai’s intention to uphold the principle of justice and for investigating what he stated about disappearances in the three southern border provinces. Therefore, we started with the case in the southern provinces, and then we received some appeals from the other parts of Thailand as well. In Khon Kaen, there was the case of Kamol Laosopapan who disappeared on the day

he called for protection from police officers after having appealed about local corruption. It is believed that he disappeared when he was at Ban Phai police station. We have submitted this case to be a special case both for DSI and United Nations Working Group on Enforced Disappearances. Moreover, when the president of the foundation, Angkana Neelapaijit, worked in the ICCPR Report project together with Ministry of Justice and went to Fang District, Chiang Mai for researching the issue of the right to a nationality, she met the head of the Lahu Association for Development of the Quality of Life. He told her about disappearances and torture in his village during anti-drug wars. All of these cases extend our work to other parts of the country. We also accompany the relatives of the Black May incident’s victims who have appealed the victims’ disappearance before. It is easy to extend the work because it is newly raised as an issue in Thai society.

What are the problems of the definition of disappearance in Thailand?

Most Thai people understand disappearance in terms of “missing”, voluntarily missing, or human trafficking. But our work is about enforced disappearances in which the offender or suspected persons are government officers, such as police, soldiers or public authorities. It seems like a new issue for Thai people, but after the foundation started to research enforced disappearances, we have found basic information that it has been taking place for a long time since the Piboonsongkram administration when communist people were seriously suppressed. Thai government, Thai leaders or elite people often use disappearances to make their political opponents vanish. The disappearances, therefore, have been continuously happening in Thailand. We expect Somchai’s case to be a model to push Thailand to introduce a protection measure against enforced disappearances and particularly to charge and punish those who are high-level government officers. Nowadays, Thailand’s criminal

law does not include enforced disappearances as a crime, as it can be seen in Somchai's case that the defendant was charged only on "abduction". In foreign countries, they hold enforced disappearances equivalent to crimes against humanity and genocide.

Are there any restrictions for Thai women to defend human rights?

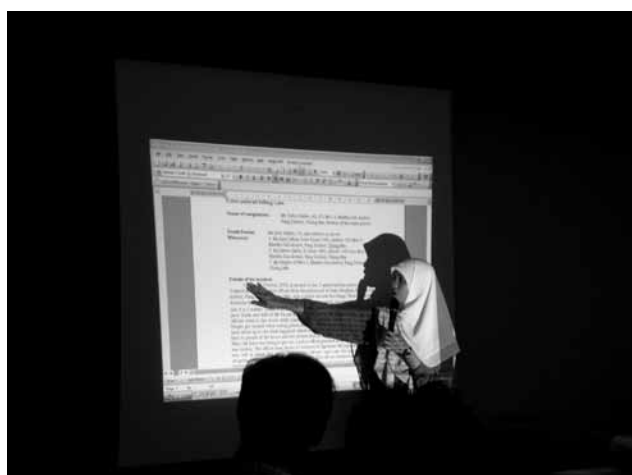
I personally cannot see any restrictions for Thai women to enhance their own potentials. For example, a Thai displaced persons group whose leaders and protesters are mostly women rallied from Ranong to Bangkok without fear even though they have no Thai identity cards. And from my experience visiting many countries, I would say that Thai women have the least restrictions compared to other countries, especially Asian ones. Thai women under any condition can take action whenever they have opportunity. But the most worrisome thing is an attraction of capitalism that may limit the ability of women.

What is the situation of women in the Deep South of Thailand?

I think it can be called "colorful" because of their different roles. Most people see all of them, women in the violent situation, as victims who are empathetic, but in fact, there are some women who stand for defending their rights or calling for peace. At the same time, some may support the violence due to their belief and ideology about traditional motherland, so it seems normal that some support and are proud of their husbands and sons who leave the house to be trained in fighting for such ideology. This means some women in the three southern border provinces choose their own life while some must adapt themselves. I have found many women, whose husbands have disappeared. They

were treated well by their husbands, but now most of them realize how they can adapt their lives; they can earn a living and look after their children by themselves. In other words, the violent situation pushes them to be self-reliant, hopeful and stronger. But the fear possibly limits their potential because of the high-risk situation and social problems. It can be concluded that there are several types of women in the Deep South of Thailand; they are not always victims who are weak, quite or depressed.

How are women involved with human rights?

I personally am not a feminist because those ideas are never more important than human rights. If we seriously hold up the principle of human rights and respect one another, as we are all humanly equal, the difference of religion, ethnicity and gender are not necessary to be mentioned. Although I am a Muslim woman, I never call for being treated as someone who needs protection. All humans have equal dignity which is more essential than any other things. Some people misunderstand that Islam focuses on gender differences, but in fact, according to religious doctrine, being man or woman is less important than being human and servants of God. However, women's current problems are happening because we do not respect one another as human being enough, but concentrate on the outside appearance that lead us see the others' difference in sex, religion or political thought.

WOMEN (DEFENDING THEIR) RIGHTS, JUSTICE AND EQUALITY

By Sirada Khemanitthathai, AI Thailand Volunteer
Photo : Thailand Mirror/ Patchar Duangklad

Another woman's struggle with government corruption and the unfair justice system: Jittra Cotchadet discusses her fight against worker exploitation in the garment industry, below.

Jittra is a full-time employee and consultant of the Labor Union of Triumph International Thailand. She also works as a coordinator and speaker at TRY ARM, an organization founded by workers unlawfully laid off by Triumph. TRY ARM produces high quality, sweat-free products and sells them at reasonable prices. The fist in the company's logo is the symbol of the workers' shared ambitions.

What labor rights violations occur at Triumph's factory?

There are a lot of violations. The issues might seem trivial to an outsider, but, to the workers, these problems are serious. For example, when a worker, or an immediate family member, gets sick, the worker cannot take a sick day. If she is lucky enough to get the day off, she will not get paid. Increased production is another, more subtle, violation the company offers to pay a little more money as an incentive for workers to work harder and for longer hours. It happens all the time. These workers work overtime until their health suffers. This violation is not as easily identifiable as underpayment or forced labor, so it wears workers out without them understanding why. The 200 baht workers receive is also not enough. Some regularly skip lunch to earn more money. Some cannot afford coffins for deceased loved ones. Others cannot afford to take their kids to the doctor. Their low wages are used to pay for their children, their parents, the rent, their debt and any other expenses they might have. This is not a good life, so we, the Labor Union workers, decided to start a protest.

What obstacles to labor rights activism exist in Thailand?

It is a difficult process because money is usually the primary focus. When we organize an educational workshop, workers are only worried about how to get more overtime pay. The legal system in the country does not help either because nothing (emergency decree, martial law, Internal Security Act) really gives us freedom of assembly. Union workers also cannot just organize a protest because the employer would fire them and call it "restructuring". The companies want to hide their real motives to dissolve worker unions, or, at least, to keep union power in check.

So unions in Thailand have no real power?

We can gather, but only under strict rules that diminish our bargaining power. Thailand has a tripartite system which involves the employer, the government and the workers' representative. A union always gets one vote, regardless of how many members it has one vote for a union with 3,000-4,000 members, one vote for a union with 10-20 members which discourages the forming of large groups. Moreover, the bureaucracy makes it difficult to bring about any change. For example, all three parties have to vote for a wage increase. The employer and the government predictably vote against it. The workers' representative abstains. The result: 2.5 votes in opposition.

How do you see yourself as a female labor rights activist?

I don't really think of gender in this context. I am a representative of the workers. I never advocate exclusively for women's rights. Labor oppression does not distinguish between a man and a woman. Female capitalists take advantage of workers, too. The main focus of this fight is not between sexes, but between employers and workers.

What do you think about the increase of women in the human rights movement?

The role for women might seem to be opening up, but the conservative, male-dominate way of thinking is still prevalent in Thailand. Women are expected to follow and to behave. In my personal opinion, this idea is imposed by capitalism more than by men. It is shameful for a woman to be promiscuous, because it undermines the husband's sense of ownership. The logic is similar when talking about abortion rights and homosexuality. If these women can avoid getting married to a man and avoid getting pregnant, then they will not have children. Capitalism needs a new generation of workers, so it makes sense to condemn those things. Forcing women to remain in the old system provides society with a larger labor force. In addition, kids are also a big reason for workers to work hard.

You can ask the workers, "Why do you work so hard?" The answer is either "for my kids' future" or "to keep my parents comfortable". It is capitalism's job to create incentives. If not children, they would use materialistic things, like cars and houses.

You believe the public's well-being is not really the goal of most upper-class, feminist advocates, is that right?

That's right. It's funny how they thought that I was a feminist and arranged an interview with me. They were very surprised when they found out the truth. (laugh) But I did have a debate with them about the ratio of women and men in government. In the end, those people are all "lady this", "lady that". I am never going to be included. In fact, there should be a quota system to allow working-class

people to get involved. People mistakenly believe that those rich ladies are working for every Thai woman.

What is the relationship between sexual discrimination and capitalism?

I don't focus on just women's rights because both men and women are taken advantage of in the factory. They try to make us believe that it is men that are oppressing the women. We have gender wars instead of focusing on how to fix the system. Women are not allowed to work as mechanics, so people fight to change that. I don't think there are jobs exclusively for men and not women, or vice versa. What can't women do? A man can also sew if he wants to. It is about personal preferences. However, our society says men are to become soldiers, and women, nurses. Nowadays, male nurses are very helpful at transporting patients. There is no reason for sexual discrimination in the workplace, even though capitalism tries to make us believe otherwise.

To conclude, can you talk about the role of women in the fight against social discrimination?

It doesn't matter if you are a woman or a man. You can always make a difference. Life is short. To have a meaningful existence, you have to do something for others. Life is like a flash of lightning in the sky – no one pays much attention to it. Thunderbolts, though, are remembered. Many people want to do something for the world, but the economy and society are major obstacles. Instead of doing it alone, you must come together and work as a group. It is also important to have a system of checks and balances, so that no one ends up a dictator in the end.

FEMINISM : BEYOND SEXUAL EQUALITY

From the point view of critical political scholar, Asst.Prof. Soravis Jayanama
By Sirada Khemanitthathai, AI Thailand volunteer

Students in the department of International Relations, Political Science, Chulalongkorn University study not only foreign policy, world domination by great power and state security, but they learn more colorfully and diversely from a critical-stream lecturer, "Asst. Prof. Soravis Jayanama". He always questions and critics toward everything even critical approach itself. It is very great to talk with him academically about the feminist movement.

Nowadays, how is the form of feminist movements, on which issues are they concentrating?

Today's feminism is not only the struggle for gender-based rights, but also all struggles fighting for other problems related to inequality, such as class struggle, anti-war or anti-structural violence. We cannot solely consider feminism because women's rights are complicated and involved with several issues. Having some women in power does not mean all women are empowered. Pushing women

to be political leaders or even having all parliamentary seats belonging to women does not guarantee that the rest of women in society are powerful or included, so exploitation against women is very complex and related to class, race and religion.

In Thailand, there are also some women defending for social equality, how can you explain?

Class conflict is an unavoidable and essential issue because if the feminist movement focuses only on how to put woman in top position, but if the whole structure still remains, it is meaningless. Similarly in America where racial discrimination is predominant, if all poor black people became the rich while all rich white people became poor, the society would not be changed even the actors had exchanged their positions because the hierarchy structure between class would not have vanished. This is the same as the issue of sexual discrimination because if women became leaders, playing a role as men, the social equality still would not occur.

For you, professor, how were women's rights related to human rights at the beginning?

Women's rights are similar to human rights in the way of their origin, taking place in the Western countries. I think both are related by "Olympe de Gouges" after the end of French Revolution. She criticized the Declaration of Rights of Man and of the Citizen in which were written that there was equality and liberty among all men, but she questioned why women could not have political rights and where are women in the declaration. She did not say that the declaration was ridiculous or fake, but it was not "universal" enough because it excluded women. That was one of the beginnings of making rights and freedom necessarily cover women. Evolution of human rights has been developing in the way that the rights issues are increasingly raised and made more "universal" because of women and black people, especially after the colonial period. During that time, black people stood up for equality while women called for political rights.

How is the internal conflict among feminist movements themselves?

There are internal conflicts both in movements and academics. Each wave of feminism competes with and criticizes the others. White middle-class women ran the first wave of feminism. It was therefore questioned due to the class and racial bias and led to a lack of solidarity among feminists. As I have said it is rather connected to other issues, for example the right to work outside the home, which was required by feminism organizations, which became a class and racial conflict because it reflected the advantage of white middle-class women, but not for all women. Thus, women's rights have two levels of debate: the first is between female and male and the other is among feminists themselves involving other inequality issues.

What do you want to suggest about human rights and women's rights?

The most delicate thing is an awareness of how they are used because the word "rights" are mostly used for other hidden objectives, especially on the international level. Some women's rights activities disadvantage women, such as the anti-terrorism war in Afghanistan lead by the United States. In the war, women's rights were promoted equivocally, highlighting that the Taliban government abused women, so it was an obligation of white men to protect brown women from brown men. Indeed, women's rights were just an excuse used to legitimize war and any kind of war is definitely harmful for all women. When American soldiers governed there, Afghan women's organizations were ignored and even under the new Afghan government women are marginalized.

Are rights always linked to power?

We have to realize that everything is unclear; there are often some hidden agendas. The presented conflict is possibly not truly the main conflict. What I am concerned about is that both women's rights and human rights are not used to help the most exploited people, but rather they are used to empower those in power or maintain their positions. Powerful people practice rights in the name of women, looking at women as victims who called for help. This means the inferior people will be trapped with no way to reach equality. Actually, human rights must be about empowering those who lack advantages and all rights are unavoidably linked to power. It has to be considered what the rights are ultimately used for and whether it can transform the whole society in the long-term. It has to be determined if it moves "from something to something" similar or only creates new elites.

Do you mean women are not equal as men?

Which type of women do you mean? You have to question which women and which men are not equal, as I have mentioned. We cannot think about only sex-based concepts. However, as an international relations scholar, I would explain that sexual inequality is an unavoidable issue because of male-dominated state structures. At the international level, international relations games and foreign policy implementation are all under the structure of "masculine" competition, which states have more masculinity. States are categorized in different masculine levels as individual men, for example failed states are seen as states that are weak like a woman, less masculine and have to be helped. International conflicts are full of masculinity, particularly in military and war.

Finally, he also criticized that NGOs are too much mutually supportive of capitalism and their issues are mostly about rights for groups of people defending their identity and culture rather than class struggle, although capitalism is the most predominant factor of the capitalist realism world's current problems. Even the actions of NGOs' show the social inequality symptoms, but it can only lead to an "inclusion", not "transformation".

BALANCING ACT SINGLE MOTHER: SITUATION IN GERMANY

By Melanie Kuehn,
AI Thailand Volunteer
Photo: singlemomfinance.com

The situation of being a single mother is just one of several ways of life in the modern days. In Germany 13% of all parents are single parents, the most of them are single mothers but there are also single fathers. In the last years there has been a big change in the structure of family. The traditional civil concept of the "normal family" with married parents and their children in a common household has changed, even though the importance of family is still high. The modern structure of family in Germany and the most of the western countries is a multifarious construct which supports the existence and acceptance of single mothers.

But single mothers are not only a (brand) mark of the modern lifestyle change, they can also be considered as a high-risk group.

There are several reasons why someone can become a single mother. It could be because of divorce or breakup, pregnancy without being married or because of other reasons like for example the death of the partner. However it shouldn't matter why they are in this kind of situation- what matters is to show them how to cope with this situation.

Single mothers face complex problems such as financial, social, psychological or economical. They are more burdened than married mothers and face several difficulties in their life. Single mothers have a high risk to get into poverty especially due to their economical situation. In addition they have to deal with the care of their child

(children) and their job as well as other functions like household tasks. It is a balancing act in which every problem creates struggling.

To find the right balance in this act Germany provides like lots of other western countries help and support for the women to find solutions for the mentioned problems. The support has a wide range and covers the well-being of the mother as well as of the child.

When you look at the social and psychological tribulations which single mothers face- Listening and supporting are the key words for an effective advancement of the situation. Single mothers in Germany can find help at Information center, at Self-help-groups, as well as at websites and local and national unions of single parents. So they can get all information they need to get support as well as an exchange which helps them to deal better with their situation. Especially the first months the women can have big psychological problems and their might be a need to speak to a therapist. This help they can get at an information center as well as at a therapist's practice. If the situation is very hard to handle for them or if they are very young, there is the possibility of living some time in a carehome with the child, where social worker show the young mothers a proper way of managing their life.

In dealing with the economically problems there are two issues essential: the care of the child as well as financial support. Even if the single mother has a job, it is often part-time and so less paid. The care of the child (especially if it is too small to attend classes at school) needs to be financial supported as well as the daily living. Governmental financial support systems apply in this case, which provide financial benefits for the care as well as for the daily living. These benefits are especially provided for single mothers who have a less income or get less alimony from the father of the child. The German Family Ministry is in charge of this as well as the youth welfare office.

Being a single mother might sound like a burden and in many situations it is one but it is also a more and more common structure of family in western countries. The most of the women didn't chose to be a single mother but the number of single mothers is continuously increasing. That is why there needs to be a change in the view of the people on this issue aside from a better governmental support. The German Government is reacting by providing socially, psychological and financial support and by showing the women that they are not alone. This is essential- otherwise a big number of women and children would be pushed to the margins of the society.

WIRE Says

From WIRE, ACTIONZINE by Amnesty International
Volume 40 Issue 005 December 2010/ January 2011

GIRLS SPEAK OUT AGAINST SEXUAL VIOLENCE IN NICARAGUA

Young survivors of rape and other sexual abuse in Nicaragua are speaking out and standing up for their rights. Their words must be listened to and acted on. As Estefany, who was raped and made pregnant by her uncle when she was 17, says: 'I am not asking for sympathy, I want your solidarity.'

Rape and other sexual abuse are widespread in Nicaragua, and the majority of victims are young women and girls. More than two thirds of all rapes reported between 1998 and 2008 were committed against girls under the age of 17; almost half involved girls aged 14 or under. In spite of overwhelming evidence of the scale and seriousness of the problem, the Nicaraguan government is still not treating this hidden human rights emergency with the urgency it warrants. There is no national government plan to prevent sexual violence against girls, to protect young victims, or to ensure that they receive justice and reparation. Instead, spaces for dialogue between the government and women's and children's human rights defenders working on the issue have been closed down by the current administration.

Information is difficult to find if you are at risk or suffering sexual violence. Many girls are trapped in abusive situations with no clear way out. The stigma associated with sexual crimes means that it is often the survivor – not the abuser – who is blamed. There have been no nationwide public awareness campaigns by the government to change social attitudes, and many young survivors of rape or sexual abuse who speak out are rejected by their families and communities. Many more never take that risk.

Linda was 10 when she was sexually abused by an evangelical priest. When she found the courage to speak out about the abuse, the first reaction she encountered was one of disbelief: "People said things to me, and as he [the abuser] was an evangelical priest, no one believed me. Instead, they said 'Why are you saying these things?' This reaction hurts me even now."

FAILED BY THE SYSTEM

For girls who are able to speak out, the struggle for justice can be a traumatic one. Failures and lack of resources in the justice system mean that attackers often walk away free and cases collapse due to procedural errors.

The establishment of specialized Police Stations for Women and Children is a welcome advance, but there are not enough to cover the whole country. Many are under-resourced, so that police officers do not even have enough money to pay for fuel to travel and investigate suspected cases of sexual violence. While some committed officers work hard to cover the shortfall in resources, in other cases survivors and their carers have reported insensitive behaviour from under-trained police officers.

When 12-year-old Alejandra went to report that she had been raped, police officers did not believe her: "The police told me to stop crying, that there was no reason for me to cry, that what I was saying was not true. I felt very bad when the police said I was lying, because I would never lie about things like this."

Survivors of rape or sexual abuse whose cases get as far as prosecution often abandon the case because the legal process is either too expensive or too traumatic. Sometimes hearings are cancelled repeatedly, forcing the survivor to go through the ordeal of preparing for a court appearance time after time. In some cases, alleged abusers are released on bail without adequate checks or supervision, putting girls at risk of retaliatory attacks. Young survivors of rape or sexual abuse get little or no government support to rebuild their lives. The lucky ones find psychological and legal help at independent women's and girls' centres or refuges, but this is not enough to guarantee assistance to all those who need it. Shelters for survivors of domestic abuse and rape in Nicaragua are scarce, particularly those which are specifically for children. There are 10 shelters run by NGOs that receive no financial or other support from the Nicaraguan authorities – and there is also no government financial support for the non-residential women's and girls' centres which do so much to fill the gaps in state provision. Connie, who was abused by her father from the age of 9 to 14, described the importance of the support she receives from a women's and girls' centre: "Here I have found peace, I have found friends, very special friends, I have managed to come a bit out of the dark place I was in."

NO SUPPORT, NO CHOICE

As well as the psychological scars, some rape survivors face the additional trauma of finding that they have been made pregnant. For young rape survivors who choose to carry the pregnancy to term, there is little or no state support to help care for the baby or enable girls to return to education or work and pursue the plans they had for the future. For other survivors, the

idea of giving birth to a child as the result of rape is unbearable. For some young rape survivors, such pregnancies can also endanger their lives or health. However, a 2008 law that criminalizes all forms of abortion, even for girls pregnant as a result of rape, has left them with little choice. For a girl who has already been denied control over her own body by the rapist, the current law is unbearably harsh and inhumane.

The government has an obligation to prevent sexual violence against girls in Nicaragua. Young survivors of rape and sexual abuse have a right to protection, justice and reparation. The government must take urgent steps to make sure that rape is not the event that defines the rest of a girl's life. Above all, the authorities need to listen to young rape survivors. "Their words have power!" says a director of a centre working with girls and women survivors of violence in Managua. "This is the message girls must receive, they must feel, they must know, that their words have power."

Note: All names have been changed to protect the identities of young survivors of sexual violence.

WHAT TO WEAR?

From WIRE, ACTIONZINE by Amnesty International
Volume 41 Issue 001 February/ March 2011

The wrong choice of clothes, for many women, can end in arrest, imprisonment and flogging. The way they dress is controlled and policed by governments and armed groups— sometimes in the name of religion or culture, sometimes as a way of asserting power and terrorizing communities. For these women, the struggle to wear what they want is a struggle for personal liberty and human rights. In 2009, Sudanese journalist Lubna Hussein was arrested in a restaurant in Khartoum. She and the other women arrested with her were accused of “indecent or immoral dress”. In other words, Lubna was wearing trousers. Most of the women arrested that day, like many other women who are arrested in Khartoum every day on similar charges, pleaded guilty before a special court and were sentenced and flogged within hours.

But Lubna insisted on taking her case before a regular court. In September 2009, she was sentenced to one month in prison or a fine of 500 Sudanese pounds (about US\$200). She refused to pay the fine and was taken to prison. The fine was then paid by the Journalists’ Association. Lubna appealed the court decision but, more than one year later, the Constitutional Court has yet to decide on her case.

“The law is discriminatory because it restricts personal freedom of choice”, Lubna told Amnesty International. “[For me,] the feeling of humiliation and violation of dignity was greater than the fear [of punishment]. This [feeling] gave me the strength. Mine was the first voice that went loud and said ‘no, this has to stop.’ Women in Sudan stood by me because they needed a way to break the silence and fears around these laws. Before, women used to be flogged by the police in court and the women would be stigmatized by society and their families. Now families see women as the victims of the system.”

The freedom to wear what we want; the freedom to not wear what we do not want: these freedoms matter because they are part of our right to express ourselves, our beliefs, our cultural and personal identities – without discrimination, coercion or violence. Our liberty to choose how we dress is a human rights issue. People in many parts of the world are forced to dress in a certain way, either by law or because of social norms which are imposed through coercion or violence by those who hold (and abuse) power. When, like Lubna Hussein, they defy these restrictions, they pay a high price. They are excluded from their communities, discriminated against, harassed, imprisoned or flogged.

Women in particular suffer under such strictures. In many cases, governments, or those who hold power in the family or the community, require that women dress and behave in a way that matches prevailing ideas about social norms and values. Women are perceived not as individuals, but as an embodiment of these values. In such circumstances, those in power determine and control what women can and cannot wear, what they can and cannot do. By doing this, they are disregarding these women’s human rights, including the right to challenge dominant interpretations of culture, tradition or religion or attitudes that discriminate against women.

WOMEN AFFECTED WORLDWIDE

In November 2007, Chechnya's President Ramzan Kadyrov called for women to dress modestly, in line with tradition, and to wear a headscarf. Girls and women at all levels of education, including university, face expulsion if they do not comply. In Grozny, women are not allowed into official buildings unless they wear a headscarf. In September 2010, human rights defenders spotted uniformed men stopping women on the street. Any woman whose dress was deemed immodest was lectured on traditional Chechen values. Some faced violence. These reported attacks are currently under investigation by the Prosecutor's Office in Chechnya.

In Saudi Arabia, women are expected to cover the entire body. They cannot wear anything that is thought to be see-through or tight-fitting. The religious police (the Committee for the Propagation of Virtue and the Prevention of Vice) verbally reprimand women or their guardians for not covering their faces or showing legs, arms, ankles

and hair. The religious police sometimes whip women on the street or arrest them. The woman's guardian (mahram) is also brought in and told to ensure that she follows this unwritten dress code.

The religious police also reprimand young men for having long hair and have at times cut their hair on the spot.

Since July 1982, Iranian women and men have had to adhere to a mandatory dress code when in public, which is enforced in law. Women must wear clothes that are loose-fitting and cover their heads, necks, arms and legs. Many women continue to wear the traditional chador (a black sheet held under the chin, draping over the head and body). Others wear a long-sleeved, loose-fitting coat (rupush) and either a headscarf known as a rusari that covers the hair, ears and neck and is large enough to tie under the chin or a fitted head cover reaching to the chest called a maghna'eh. Particularly during

the summer months, women who do not comply with a strict interpretation of these rules risk harassment from police, members of the volunteer paramilitary Basij militia, and other security forces. Crackdowns have become more and more frequent since President Mahmoud Ahmadinejad came to power in 2005.

Women who violate the dress code can be sentenced to anything from 10 days to two months in prison, or face warnings or fines. Clothing shops in Iran must ensure that the way they dress mannequins does not "offend public decency." Shopkeepers who fail to do that can receive guidance notes, warnings, threats and even risk fines, flogging and loss of their business licence.

Nasrin Sotoudeh, a prominent Iranian human rights lawyer, is due to be tried on 16 February 2011 for not adhering to the dress code after appearing without a headscarf in a video she made to accept a human rights award in Italy in 2008. The Iranian authorities banned her from travelling to accept the award in person. The video was made in private and was not aired by Nasrin in Iran. Nasrin has been detained since September 2010 and sentenced to 11 years in prison in January 2011 for her peaceful activities as a defence lawyer.

Some European countries have also introduced legislation that restricts what women can wear in public. Last year, Belgium, France and a number of municipalities in Spain have moved to ban the wearing of full-face veils in public. Advocates for the ban claim that this will help protect women from pressure at home or within their communities to wear full-face veils. Others support the bans as public safety measures. Amnesty International found that comprehensive bans on full-face veils in these countries do not conform to states' human rights obligations, and that other measures should be taken to ensure women's human rights.

FUNTAINMENT

Amnesty International Acronym From H-I

English Acronym	ENGLISH
HLM	High Level Mission
HPC	High Priority Country
HPN	Health Professionals Network
HR	Human Rights
HR 2020	Human Rights 2020 (twenty twenty)
HRA	Human Rights Awareness
HRE	Human Rights Education
HRO	Human Rights Organization
HRP	Human Rights Program
HRV	Human Rights Violations
ICC	International Criminal Court
ICG	International Committee on Governance
ICMG	International Committee on Movement Growth
ICM	International Council Meeting
IEC	International Executive Committee
ICP	International Committee on Policy
IFP	International Fundraising Program
ILOP	International Law and Organizations Program
IRP	Information Resources Program
IMP	International Mobilization Program
IMG	International Management Group
IMT	International Mobilization Trust
IOP	International Operational Plan
IS	International secretariat
ISOP	International Secretariat Operational Plan
ISP	Integrated Strategic Plan
ITP	Information Technology Program
IYA	International Youth Assembly
IYCC	International Youth Coordination Committee
IYSC	International Youth Strategy Committee

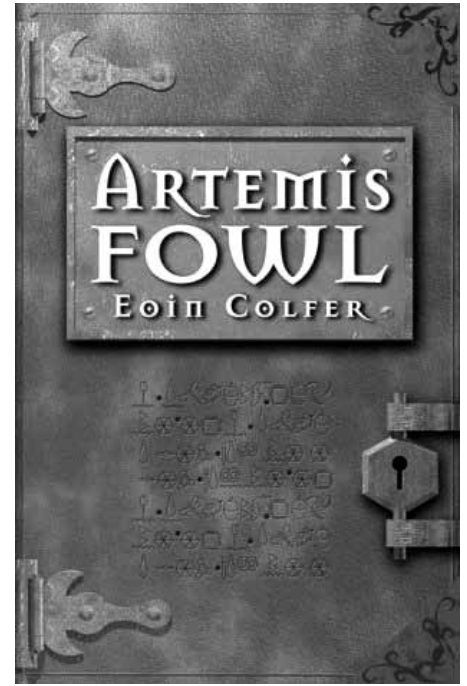
BOOKWORM

By Kritdikorn Wongswangpanich,
Member of Amnesty International Thailand

Artemis Fowl

Artemis Fowl is an international bestseller series-novel, which has skillfully been written by an Irish writer named 'Eoin Colfer'. This novel is about a genius guileful child named Artemis Fowl who was born in a long lasting criminal family. Being a prodigy who still has a childish sense inside, Artemis tries to rob gold from a fairy. The adults view fairies as non-sense, but he has found evidences of their existence. In this robbery, one of the main characters is a female fairy named Holly Short. It is this character that I would like to talk about. Holly is ranked 'captain' in the fairy's special force and is faced with Artemis' wicked plan, which led her to be held hostage and forced her to fight with both a huge man and a troll. However, in the end, Artemis and Holly change from enemies to friends.

In the book, the character of Holly emphasizes and questions the status and the ability of women in social structure especially on the mythology of female as the 'weak sex', which needs protection from the 'mighty sex', known as male, all the time. Moreover, this also is a strong reply to those pseudo-feminists and high-ego men on the status of women in 'war'. While the pseudo-feminists are focusing on asking for the ragged issues for 'women' which sound so irrational (and never realize that those requests will dive women even deeper into the mythology of the weaklings), they have never laid any of their interests on the real issues that could raise the standards of women to the same level as men such as the right to be recruited, and vice versa for those high-ego men who think they are the monopoly of might. Holly Short in this novel has yelled back at them that "WOMEN CAN DO IT TOO!"

Claymore

Claymore is the Japanese series comic (manga), which is written and illustrated by Norihiro Yagi.

Claymore is a manga about female warriors who have been implanted with 'demon genes' to increase their fighting ability against demons, and this implantation is only effective on women. These female warriors are called 'Claymore', after their weapons – claymores. They are a group that the society fears but cannot live without, because they solely are weapons to fight against a threat called 'demons'. However, these mighty warriors work for an anonymous man-dominated organization on a deserted island that the Claymore have been deluded to regard as their whole planet (somehow similar to the movie named 'The Truman Show'). This manga not only emphasizes the significance and power of the female sex but also stresses on the social structure that suppresses the mere existence of women and the illusion of power that society seems to have given to women. The existence of Claymore, in one way, represents the power that has only been held by the female, the power that the

male will never ever be able to obtain. It is this very power that secures the whole society and prevents even those male beings who claim to be 'the strong ones'. These Claymores are not far from the 'iron women' in reality. They are feared and differentiated by the society but the society or organization also knows well that these kinds of people are necessary because the invaluable motivated power of these iron women is impossible to reject. Still, this very space/realm of power where society accepts the abilities and existence of these iron women is no more than the mere given space which is handed or allowed to exist by the 'benevolence' of a patriarchal system. It is, in fact, the deluded space or world of rights and authorities that these women are dragged into and imprisoned. It turns out that these iron women become a part of the mechanism that vivifies the patriarchy system. This manga has crucially stressed on these issues via the male-dominated organization that fully controls the Claymore who live on the deserted island as their (deluded) world. /

SHOP SHARE CHANGE

Try Arm: “Arm of Struggle” For No Exploitation Sweat - Free Products

Content and Photo from tryarm.blogspot.com and Fan Page “Try Arm” on Facebook

Unfairly and exploitatively laying off 1,959 labor union members by “Triumph International Thailand”, who claimed a fall in orders and restructuring but setting up a new factory, pushed those workers assembling for 8 months to struggle against their unlawful dismissal by their employer on the ground floor of the Ministry of Labour in 2009.

During assembly at the ministry, the workers dismissed from each department in Triumph factory started to originate their own products which reach Triumph’s standard with the new brand “TRY ARM”. By the cooperation among former Triumph workers who have different expertise, the products has been being developed their quality and style as the world class brand’s, but lower price.

Try Arm’s products reflect today’s problem of labor exploitation and unfair consumer practice. Although the protest has been ended, the struggle is still going on. Try Arm’s product is a mean of supporting the principles of sweat-free labor and social justice with workers’ self-management and organization’s democracy. The other main principle is consumer awareness- consumer can participate to determine Try Arm’s future and can suggest the fair price and quality as well in order to create “Fair Trade Fashion” in Thai society.

SHOP & SHELF

You can visit Try Arm’s factory and shop located at 425/2 Sukumvit 115 Rd., Samrong-Nua District, Samutprakarn or contact tryarm.underwear@gmail.com.

The following are Try Arm’s shelves.

- Bangkok: Candide bookshop 207, Tanao Road, Ratchadamnoen (Behind from 14 October 1973 Memorial 50 meters)
- Bangkok: Empower Foundation’s product shelf at Bangkok Art and Cultural Center, 3rd Floor
- Bangkok: Red Shop at Imperial (Big C) Ladprao, 5th Floor
- Bangkok: Coffee shop at “Suan Ngern Meema” located between Charoenakorn Soi 20 and 22
- Bangkok: “Our space” at People Will Law office of Arnon Nampha, Ground Floor located on Soi Pracharatbumpen 24 Yak 2, Huai Kwang
- Suphanburi: Sri Thongchai (1994) Vitamilk house, nearby Krungthai Bank at U Thong market, Mueng District
- Chaing Mai: Nine-Sentence Reading Room 164/7 Soi Chomchan, Pa Tat Sub District, Mueng District
- Chaing Mai: Sai Roong Minimart 63/27 at Inter-Resident dormitory Soi Wat U mong , Suthep Sub district, Mueng District
- Lampang: é g a l i t é bookshop at Saojindarat building located on Thipchang Rd., Hua Wiang Sub district, Mueng District
- Nakhonratchasima: Kamome bookshop and café’ 624/11 Changpuak Rd., Naimuang Sub district , Mueng District
- Mahasarakham: Mun Yeun Srisawat darnern Rd., Talad Sub district, Mueng District
- Phuket: “Room 2521”, 61 Talang Road, Talad Yai Sub District, Mueng District
- Songkla: “Kanomjeen Pee Dook” restaurant, Sakhonmongkol 2 Road, Hat Yai District
- Japan: Irregular Rhythm Asylum at Shinjuku, Shinjuku-ku Tokyo
- Coming soon at AMNESTY SHOP, Soi Ladprao 1, next to AI Thailand Office

Try Arm’s products

- Female underpants : all styles (High Waisted, Low Waisted, Bikini)
  - Male underpants: Low Waisted, Bikini and Boxer
  - Two Piece Bikini Swimwear
- And brassiere is also currently under production development process.

Special Project

“Try Arm” is about to play a new role as a “funder”, dividing its profit for funding some organizations or groups working about labor rights. This project will be launched by giving 2 groups, each 20,000 baht, before increasing the fund in the next year according to profit. Any organizations or groups working for labor are eligible and able to submit the project plan for fundraising.

For more information and online shop visit <http://tryarm.blogspot.com> or click like on Fanpage “Try Arm” Underwear “Fair Trade Fashion”

I AMNESTY CORNER

Burmaspective : West of the Border, West of the Sun

This event was organized by AI Thailand in collaboration with four alliance organizations: Friends of Burma, People Empowerment Foundation, Thai Action Committee for Democracy in Burma and ASEAN Inter-parliamentary Myanmar Caucus on 10 February 2010 in the auditorium room, 5th Floor, Bangkok Art and Cultural Center. The event’s activities included a public forum “Panglong Agreement and the Social Changes in Burma”, a documentary film screening “This Prison Where I Live” and photo exhibition “West of the Border, West of the Sun”.

After the first general election in 2 decades and Aung San Suu Kyi’s release on November 2010, Suu Kyi talked about national reconciliation among ethnics with “the Second Panglong Agreement” dialogue according to 21st century situation. The First Panglong Agreement was held 64 years ago, signed by General Aung San, Shan, Kachin and Chin delegates.

The public forum’s speakers included experts, academics and ethnic people talking about the direction and possibility of dialogue between the Burmese government and the ethnic minority group. The resurrection of the Panglong Agreement is a hope for the ethnic minority in Burma to have political participation. But the academics said it is impossible to be successful because the Burmese government strongly declares its intention to establish a “unitary state”, not a “federal state”. Although Aung San Suu Kyi was released and wants to launch the dialogue, there is no assurance if she will not be detained again and if the government will cooperate with her.

The auditorium room had a full audience that was interested in the documentary, “This Prison where I live”. The atmosphere was enlivened with the sound of laughs periodically because of jokes from two famous comedians – Zarganar from Burma and Michael Mittermeier. Both share a love for comedy, but face complete different allowances of freedom of expression. The film lead audiences to realize the politics of fear in Burma, both people’s fear of their government and the government’s fear that it cannot control the people. The government’s fear caused Zarganar, whose weapons are comedy and satire, to be sentenced to 59 years in prison before being reduced to 35 years.

MEMBERSHIP CORNER

All AI Thailand members are invited to join Annual General Meeting (AGM) 2011 on Saturday 23rd April 2011, 9 am-5pm at Student Christian Center located on Phayathai Road, near Hua Chang Bridge. And the activities in the meeting are following

- Meeting other members to talk and exchange the issue of human rights.
- To be informed the organization's overall operations and to determine the further direction of the organization
- New AI committee's election for organization's development. In this coming AGM, 5 committee members will finish their term.

1. Ekachai Pinkeaw	Vice-chairman
2. Piyanut Kotsan	Treasurer
3. Prasit Duangkaew	Committee member
4. Krittika Pokha	Committee member
5. Techinchot	Ananchai Committee member

Your cooperation is hopefully expected and appreciated. Human rights situations in Thailand and globally can be better by your kind opinions and encouragements which are very important for AI Thailand's further operations.

A SUCCESS OF THE 2010 LETTER WRITING MARATHON / WRITE FOR RIGHTS

From 10 individual cases in the campaign "2010 Letter Writing Marathon" that AI Thailand selected 6 cases for "Write for Rights" campaign during 9-14 December 2010, now all of your handwritings have some impacts on them.

• Femi Peters, an opposition politician in Gambia, was released early from prison in December 2010.

• Mao Hengfeng was allowed to meet with her family on January 2011 for the first time since she was detained and on 22nd February she was released, six months before the end of her sentence. Wu Xuewei, her husband, believes that international pressure has contributed to this development, and has sent his thanks to everyone at Amnesty who has campaigned on her behalf. But on 24th February she was sent back to Re-education through Labor, concentration camp while she is seriously injured and sick. So we have to continue calling on the authorities to release Mao Hengfeng immediately and unconditionally.

• Father Alejandro Solalinde Guerra. The Mexican authorities have now provided two bodyguards to help protect the Catholic priest, who is in danger because of his work with migrants.

• Walid Yunis Ahmad has finally been charged, after ten years in detention in the Kurdistan region of Iraq. He is now awaiting trial.

• Norma Cruz has said the Letter Writing Marathon lead to media attention in Guatemala about the threats against her. She think that this will mean that the authorities will have no alternative but to keep protecting her and her organization, and to keep following her case.

Action took place in 51 countries and together we generated an amazing global total of 636,139 appeals and 761 appeals in Thailand.

This proves that our collective action can make changes. "Write for rights" is a basic activity of Amnesty International, whether how much it can effect , at least those who are peacefully fighting for rights will have encouragement.

SNAPSHOTS

เก็บตกรากกิจกรรม
มกราคม-มีนาคม 2554

